

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

OCAK - ŞUBAT 2008

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Sahibi

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Ahmet DEVİREN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Altan İLTER

Yazı Kurulu

Altan İLTER

Ahmet DEVİREN

Mevlüt ÖKSÜZOĞLU

Mehmet ERGÖNÜL

Teknik Yönetmen

Ömer ÖZTÜRK

Yönetim Adresi:

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği

Hoşdere Caddesi, Akasya Apt. No: 41-2 A

Y.Ayrancı / ANKARA

Tel:(0.312) 426 75 90 Faks:(0.312) 354 78 38

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği,

PTT 101843 no.lu Çek Hesabı

T.C. Ziraat Bankası Ankara Yenışehir Şubesi

Hesap No: (0471)39775168-5002

Gönderilen yazılar yayımlansın, yayımlanmasın
iade edilmez ve telif ücreti ödenmez.

Bu dergide yayımlanan yazılardaki fikirler
yazarlarına aittir.

Dergimiz Basın Meslek İlkelerine uymaya söz vermiştir.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi, Ankara Valiliği'nin
12.09.1991 gün ve 8202 yazıları ile ayda bir çıkar.

Yayın Türü: Yaygın süreli

Yıl: 18

Sayı: 193-194

OCAK-ŞUBAT 2008

Baskı Tarihi: 24/03/2008

Grafik&Tasarım: **Banu KAHRAMAN**

0 312 342 19 00

Baskı: **HAS-SOY Matbaacılık Bas. Tas. Tan. Ltd. Şti.**

Kazım Karabekir Cad. 95/60 İskitler- ANK.

Tel: 0 312 341 59 94 / 384 03 04

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi muhabirleri:

Suat UYANIK : Ağın

Ahmet SAMUR : İstanbul

Ön Kapak : 1940 yılında Vahşen-Hakko

Soldan sağa: İnci Güler, Osman Güler,

İbrahim Özben, Hazmi Omay,

A.Şeref Hocaoglu, Ali Karaoğlu

SAYFA

İÇİNDEKİLER

3-4	 Ağın Nereye Koşacak!..
	Bedrettin KELEŞTİMUR
5-8	Söyleşiler...
	Nihat ASYALI
9-10	Ağın Yemeğinin Ardından
	Nihat ERTUĞRUL
11-13	Ağın (Şiir)
	M. Günay KARNAK
14-15	Bir Mehmet Kabasakal Vardı...
	Hüseyin KABASAKAL
16-17	Tahtasız Hoca
	Ülkü Soylu BAYATA
18	Bir Seçimdir Yaşama
	Ahmet Rahmi ERCAN
19	Bir Hayat Öyküsü (Şiir)
	Ali Rıza GENÇOSMANOĞLU
20-22	Bir Gezinin Ardından
	M. Cavit ALPASLAN
23-24	İlk Cinayet
	Ömer SEYFETTİN
24	Bir Yâr İçin (Şiir)
	Mehmet ERGÖNÜL
25	Çocuklarda Doktor Korkusu
	Duygu Çataltaş ÇALIŞIR
26	Küresel Isınma Üzerine
	Mehmet SELÇUK
27	Egzersiz
28	Yazarlarımızı Tanıyalım
29	Fıkralar
30	Haberler
31-32	Doğumlar-Evlenmeler-Ölümler

AĞIN NEREYE KOŞACAK!..

Bedrettin KELEŞTİMUR

Ağnılıyım Beyler! Ağınlı olmaktan da gurur duyuyorum. Bu öyle bir gurur ki, insanın yeri geldiğinde haddini bildiği, yeri geldiğinde sözünü daldan ve budaktan esirgemediği bir gurur!

Ağın dediniz mi, Elazığ'ın iki önemli vadisinden biri olan ve turizmin gelecekte can damarı olacağına inandığımız Karasu Vadisi'nin hemen girişindeki, Keban Baraj Gölü sahilindeki, yeşil duvaklı İlçesidir.

Çanakkale'de kanını vatan coğrafyası için sebil eden bu toprağın insanları gün oldu en verimli arazilerini Baraj'ın sularına terk etti! O ışığın raksında dönen bir ruha sahipti. Sevdasında, başı dik duracak şekilde kimseye muhtaç olmayan bir karakterin hem kendisinde ve hem de mensubiyetinden büyük bir haz duyduğu milletin ve onun banisi devletin daha zengin ve daha müreffeh olmasıydı.

Ağın, Keban Barajı sonrasında hızla göç vermeye başladı! Gün oldu, nüfusu 2000'in altına düşünce her Ağınlı gibi bende, '**Ah tahlhim**' diyecektim! '**Ah tarihimi**' diyecektim.

Ağın sahipsiz mi beyim! Hayır, yüz bin defa hayır!.. Belki çok şeyi kabullenebilirim, ama Ağın'ın sahipsizliğini asla!..

Geçtiğimiz gün Elazığ-Ağın Kültür ve Yardımlaşma Derneği'ndeyiz. Ağınlı, kendi idarecileri ile baş başa, bir aradalar. Ağın Kaymakamı Soner Zeybek, Ağın Belediye Başkanı Mustafa Yentür, Ağın Dernek Başkanı Tan Yıldırım ve Yönetim Kurulu ve Elazığ'daki Ağınlı hemşerilerim...

Evet, belki de ilk defa böylesine sıcak bir hava içerisinde '**dert paylaşılan, dert bölüşen**' bir Ağın nefesleniyor!

Ağın'ın son nüfus sayımı akılları bir hayli karıştırmış! 2000 nüfusun altında kaldınız

mi, '**risk**' başlıyor! Belki Türkiye'mizde şehir kültürünü en fazla sindirmiş yarım asrın İlçesi, '**ürkek bakışlarla**' nazlı bir ceylan gibi! İçinizden yükselen bir fırtınalı, bir öfkeli ses, '**olamaz**' diyor!

Ağın Kaymakamı Soner Zeybek biraz olsun içimizi ferahlatan ifadeler kullanıyor. '**900 Belde**' öncelikle nüfus sebebiyle, Belediyelikten düşecek. Türkiye'de, nüfusu 2000'in altında olan ilçe, şu anda durumlarını muhafaza edecek. Öyle ki, bir ilçe kanunla kurulur, kanunla bu hakkı elinden alınır!..

O halde, bundan sonra ne yapılacak? Ağın Belediye Başkanı Mustafa Yentür'ün dedikleri gibi, '**sahiplenme şuuru**' bir kıvılcım halinde içimizde parlayacak! En son sayım, şubat ayında yapılıyor. Hal böyle olunca, 364 evin kapılarının kilitli olduğu görülüyor. Şunu kabul edelim ki, her Ağınlının gözünde bu şirin İlçe, '**bir tatil kasabasıdır.**' Mart ayından itibaren, başta Elazığ, Malatya olmak üzere dışarıdaki Ağınlılar, tıpkı göçmen kuşlar gibi sökün ederler. Yaz mevsiminin başlarında bu küçük ilçenin nüfusu nerede ise dörde, beşe katlanır!

Artık, Ağında bir şeyler '**değişmeli**', hem de '**tez elden değişmeli.**' Ağın için, Ağınlı için cazip ne ise onlar birbiri ardı sıra yapılmalı. Biliyoruz, '**emeklilerle**' birlikte binleri bulan Ağınlı, dışarıda. Artık, '**gurbeti bırak**' demenin tam zamanı. Gurbet sadece acı vermiyor, Ağın'ın bahtı ile Ağın'ın tahtı ile oynuyor!

Belediye Başkanı da dertli! Belediye gelirlerinin hesaplamasında, '**nüfus**' asıl rolü oynuyor. Merkezi yönetimin aylık kişi başına düşen belediye yardımı 10 milyon! Bunu Ağın'ın nüfusu ile oranlarsanız, 17 milyar

ediyor. Başkan ne diyor, bu paranın % 40'ları İl İller Bankası, TEDAŞ, Emekli Sandığı, Sigorta vs. kesiliyor. Halihazırda Belediyenin her ay kasasına giren para, **'on milyar'**, Belediye giderleri ise, **'yirmi beş milyar.'** Görüleceği üzere, 'sıkıntılar' ayrı bir dert! Genç nüfusunu yitirmiş bir şirin belde için bundan sonra neler yapılabilir sorularıyla muhatap olacağız! Öncelikle, dışarıdaki Ağınlıların, emeklilerin büyük bir vefa göstererek, nüfuslarını en kısa zamanda Ağın'a nakletmeleri! Bu dönüş aynı zamanda, **'ekonomik katkı'** anlamına geliyor! Ben bunu aynı zamanda tarihi bir görev olarak da yorumluyorum.

Dünü, Bugünü ve Yarınlarıyla Ağın!

Hayatta bir eylem planı düşündüğümde, **'yapılabileni'** söylerim. Belki ilk yapılması gereken de, **'Konuşan Ağın Sempozyumu.'** Ağın Kaymakamlığı, Ağın Belediye Başkanlığı, İl Kültür ve Turizm Müdürlüğünün katkılarıyla; Elazığ-Ağın Kültür ve Yardımlaşma Derneği, İstanbul Ağın Haber Gazetesi, Ankara Ağın Dergisi işbirliğiyle, **'Dünü, Bugünü ve Yarınlarıyla Ağın Sempozyumu'** gerçekleştirilsin. Her zaman vurgulamaya çalıştığım bir kavram vardır, **'ortak bir akıl'** veya **'ortak bir payda'** oluşturmak. Her bakımdan zengin katılımlı bir toplantıya ihtiyaç duyuyoruz.

Maddeler Halinde Sıralarsak:

* Ağın'ın geleceği için iki önemli yatırım gözlemliyoruz. Turizm ve Bağcılık!.. Turizm bağlamında, Kültür ve Turizm Bakanlığı'ndan gerekli teşvikler alınarak, 40 yataklı bir otel ve iş merkezi yapılabilir. Ağın'ı tanım amaçlı, **'öğrenci kulüpleri'** kurulabilir. Ağın'ın turizm alt yapısına hizmet edecek tanıtım broşürleri hazırlanabilir.

* Ağın'da organik tarıma öncelik verilmesi.

* Ağında, ağaçlandırma teşvik edilmelidir. Ağın Kaymakamlığı, **"Ağın'da dikili bir**

fidanınız olsun" kampanyasına öncülük edeceklerini belirtiyorlar. Ağın Kaymakamı Soner Zeybek, "Bir insan, her nefes alışverişinde 8 ağacın ürettiği oksijeni tüketiyor" diyor. O halde, bir insanın en az 8 fidan dikmesi bir vicdani görev oluyor. Yeşil bir Ağın özleminde; ceviz, badem ve nar öncelikle teşvik edilebilir. Elazığ Ağınlılar Derneği ilk planlamada, **'hatıra ormanlarını'** yaparak Ağın'da bir ilke imza atacaklarını da belirtiyorlar.

* Fırat Üniversitesi'ne bağlı olarak, iki yıllık Meslek Yüksek Okulunun açılması için her türlü girişimlerin başlatılması. Keban MYO bünyesinde de açılabilir.

* Ağın'daki cadde ve sokaklara, Ağın'ın yetiştirmiş olduğu önemli şahsiyetlerin isimlerinin verilmesi (Abdullah Lütfü, Fethi Gemuhluoğlu, Niyazi Yıldırım vs.).

* Ağın'da, sosyal faaliyetlere daha fazla ağırlık verilmeli. Sanat, Edebiyat, Anma toplantıları yıl içerisinde Ağın'da da düzenlenmeli.

* İster AB kapsamında olsun ve isterse daha değişik kapsamlarda Ağın'da yıl içerisinde üç-dört projenin hayata geçirilmesi.

* İstihdam amaçlı, **'el sanatları'** teşvik edilebilir.

* Ağın Bağbozumu ve Leblebi Şenlikleri yapılabilir. Bunlarla birlikte, doğal gıda ürünlerine verilecek teşvikler Ağın'da yeni istihdam sahaları açabilir.

Bu maddelere yenilerini eklememiz mümkün. Tabiatıyla, Ağın Köprüsü ilk önceliğimizdir. Karasu Vadisinin boğazı burada başlar. Ağın'ın kurtuluş reçetesinin ilk adımı da, köprü olacağını söylemek isterim. Bütün mesele dönüp dolaşıyor, **'sahiplenme'** şuuru geliyor. O kıvılcım kanaatimce de, cemrelerin düştüğü bir günde Ağın Derneği'nde yapılan sıcak bir toplantıda yakılmıştır. Niyet hayırsa, akıbette inşallah hayırlara vesile olur. Ağın güzel coğrafyasıyla her şeye layık.

SÖYLEŞİLER...

Nihat ASYALI

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nin çok değerli okurları...

Bir Ağınlı olarak, dergimize hepimizin her yönüyle sahip çıkmamız; yazı gönderme, abone bağışlarını zamanında yatırma, yeni aboneler kazandırma gibi görevlerimiz olduğunu takdir edersiniz.

Bu konuda ne düşündüğünü Nihat Asyali'ya sorduğumuzda; "Emekliliğin verdiği tembellik, sağlık sorunları, ihmalkârlık vs. nedenlerle, dergimize yazı gönderemedim... Şimdi elimden geldiği kadar katkıda bulunmaya çalışacağım..." demişti.

Bu sayımızda Nihat Asyali'nun gönderdiği yazıları yayınlamaya başladık. Yazı göndermeye devam edeceğini umuyoruz.

Dinlemek Üstüne:

"İnsan konuşa konuşa anlaşıyor." denilmiştir. Karşılıklı konuşmanın en az iki kişisi vardır. Biri söyleyen, öteki dinleyen. Söylemeyi becerebilmek ne kadar önemliyse, dinlemeyi becermek de o kadar, belki ondan daha fazla önemlidir. Ünlü bir eğitim bilimcimiz vardı. İsmail Hakkı Baltacıoğlu... Prof. Baltacıoğlu "Pedagojide İhtilal" adlı kitabında şöyle diyor, "Söz söylemek nasıl büyük bir sanatsa, söz anlamak da öyle büyük bir sanattır. Hele, söylenenden bir şey anlamak değil, söyleyen ne diyorsa yalnız onu anlamak bu sanatta en yüksek basamağıdır."

Söyleneni anlamak, sanıldığı gibi öyle kolay değildir. Çünkü, söylenen sözleri türlü biçimlerde yorumlamak mümkündür. Anlamadaki beceri, peşin yargılardan uzak, söyleyenin ne demek istediğini tarafsız olarak değerlendirmeye bağlıdır. Bunu becerebilmek için, yani, söyleyen kişi ne diyorsa yalnız onu anlamak için söyleyeni içtenlikle dinlemek gerekiyor. İşte, işin püf noktası da buradadır. Bizim dışımızda oluşan konuşmalara bakalım. Televizyonlardaki kadın programlarını, açık oturumları, salonlarda ya da evlerimizdeki toplantıları, toplantılardaki konuşmaları izleyelim.

Konuşanlar sürekli birbirlerinin sözlerini kesmektedirler. Herkes hep birlikte konuşmakta, sözlerini birbiri üstüne bindirerek uğul uğul uğuldamaktadırlar. Biri konuşurken, ötekiler birbirlerine laf yetiştirmeye çabalamaktadırlar. Ya da dinler gözükmürken karşısındakinin sözünü bitirmesini beklemektedirler. Yani, dinler gözükürken de hiç dinlememiş, sözü ele geçiren sözüne kaldığı yer-

den devam etmiştir. Böylece biraz önce konuşanın söylediklerini hiçe saydığı görülmektedir. Daha pek çok örnekler verilebilir. İnsanların dinlemeyi bilmediği, bunu beceremediği anlaşılmaktadır. Çünkü onlar için dinlemenin bir önemi yoktur. Dinlemeyi öğrenmek gereksizdir.

Zaten dinlemenin öğrenilecek bir beceri olduğuna da akıllarına getirmezler. Şu nedenle getirmezler... Onlar, ki onlar her şeyi bilen tiplerdir, her şeyi bildikleri için dinlemeyi de doğuştan bildiklerine inanmışlardır. Bu nedenle, evirip çevirip aynı sözleri yinelerler. Karşılarındakinin ne dediğine bakmadan kendi dediklerini dayatmaya çalışırlar. İşte o uğultular buradan çıkar. Sonra, uğultular bağırtılara dönüşür. Ve giderek küfürlere varabilir. Yaka paça karakolluk... Sevsinler iletişimlerini. Sanmayın ki bunlar sadece TV kanallarındaki hanımların sabah programlarıdır. Anlı şanlı profesörlerimizin, gazetecilerimizin, entellerimizin tartışmaları da böyle değil mi?

Prof. Baltacıoğlu, "Söz anlamak büyük bir sanattır." diyordu. Ayrıca diyordu ki Prof. Baltacıoğlu, "Söyleneni değil, söyleyen ne diyorsa yalnızca onu anlamak..." Bu sözler ne anlama geliyor? Karşındakinin ne dediğini, ne demek istediğini anlayabilirsen, ancak o zaman iletişim kurulabilir. İnsanlar arasında anlayış doğabilir, anlaşma sağlanabilir. Anlaşma istemek iyi niyete bağlıdır. Diyeceksiniz ki, kimileri iletişimi, anlaşmayı kendi çıkarlarını gerçekleştirmek için isteyemezler mi? İsteyebilirler kuşkusuz... Ama bunun adı "anlaşma" değildir. Bu, taraflardan birinin ötekini aldatması demektir. Biz gerçek bir anlaş-

madan, dürüst ve barışçı bir iletişimden söz ediyoruz burada. Anlamak için önyargısız, iyi niyetle ve anlama isteği ile dinlemek gerekiyor.

İnsanların amacı karşısındakileri anlamak değilse, insanlar iyi niyetli değilse ve amaçları kendilerini göstermek ya da düşüncelerini, tutum ve davranışlarını kendi görüş ve inançlarını, kendi çıkarları için karşısındakilere dayatmak ise, o zaman bunlar karşısındakileri dinlemezler. İstedikleri gibi konuları saptırır, çarpıtırlar... Karşısındakilerin söylemediği bir sözü sanki onlar söylemiş gibi ortaya atarlar ve kıyasıya eleştirmeye girişirler. Soru sorarlar, yanıtı dinlemezler, bildiklerini okurlar... ya da soru sorarlar, verilen yanıtı bozulurlar, sinirlenirler... Kendi görüş ve düşüncelerine karşı bir görüş onları zıvanadan çıkarır. İşin sonu kavgaya kadar varabilir.

O hanımların sabah programları... şu entellerin açık oturumları falan... Oralarda her zaman rastladığımız görünüm nedir? Hep bir ağızdan konuşarak uğultu çıkarmak, bağırta çağırta, gürültü patırdı... Bütün bunlar, dinlemesini bilmenin ne kadar önemli olduğunu her gün gözlerimizin önüne sermektedir. O programlarda sık sık rastladığımız bir görünüm vardır. Bir bey ya da bir hanım konuşurken başka biri araya girer ve sözünü keser. Hemen o bey ya da hanım bilgiç bilgiç, “Sözümü kesmeyin... dinlemesini öğrenin!” ya da, “Ben sizi dinledim... siz de dinlemesini bilin.” Oysa aynı kişi biraz önce ya da biraz sonra birinin sözünü kesmiştir ya da kesecektir. Uzun sözün kısası, gerçekten Prof. Baltacıoğlu’nun dediği gibi, “Söz anlamak büyük bir sanattır.”, söz anlamak için de sözü dinlemek gereklidir. Yine Profesörün dediği gibi, “Söylenenden bir şey anlamak değil, söyleyenin ne dediğini anlamak daha büyük bir sanat” ise, sözün önyargısız ve iyi niyetle dinlenmesi gerektir.

Ünlü ressamlarımızdan Avni Arbaş’ın bir sözüne rastlamıştım bir yerde. Ressam, “Dinlemek önemli; bir şeyler öğrenirsin.” diyordu. Biz de şöyle bağlayalım; dinlemesini öğrenirsek, kendimize iyilik etmiş oluruz.

Konuşmak Üstüne:

Son yıllarda bir deyim türedi. “Ağız olan konuşuyor.” diye... Belki de eskiden beri söylenirdi de benim son zamanlarda dikkatimi çekti. Pek kullanışlı buluyorum bu deyim. Özellikle TV’lerdeki ağız dalaşlarına rastladıkça...

Konuşmada söyleyen ve dinleyen vardır. Bu bir karşılıklı konuşma ise, söyleyen ile dinleyen

sürekli yer değiştirecektir. Biz burada özellikle karşılıklı konuşma üstünde duracağız.

Konuşmanın, özellikle karşılıklı konuşmanın kuralları var mıdır? Bir görgüsü, geleneği var mıdır? Yani, eskilerin deyimini ile bir “adabı”, “usulü-erkânı” var mıdır? Olmaz olur mu? Konuşmanın elbetteki; kuralları, yöntemi, yolu-yordamı olmalıdır... Ve bunu herkesin öğrenmesi, bilmesi gereklidir. Yoksa, işte o zaman “ağız olan konuşuyor!” deyimini cuk diye oturur. Şimdi şu TV’deki programları ele alalım. Diyeceksiniz ki, “Taktın sen de TV programlarına!” O programlar her gün, her an tanık olabileceğimiz, içinde yaşadığımız durumları dışardan görüp izlememizi sağlıyor. Dikkat edersek, yakın çevremizde de o programlardaki curcunayı zaman zaman, hatta her zaman yaşadığımızı fark ederiz.

Bakın neler oluyor oralarda... Bir kadın, programında sunucu bir konuk çağırıyor. Stüdyoda bulunan hanımlara ve de ekran başındakilere tanıtıyor. Genellikle ünlü bir manken, bir şarkıcı, ünlü bir evli kadın, ünlü bir evli erkek... O günkü konuları ne ise ki birbirine benzer konulardır hep. Önce konuyla ilgili görüntüler sergilenir, sonra sunucu tarafından sorular yöneltilmeye başlar. Bu arada stüdyonun gülleri de ortaya atılıp ahkâm kesmeye koyulurlar. Arada bir sunucudan “ayağa kalkmaları”, “mikrofonu ağızlarına tutmaları” vs. yolunda uyarılar alırlar. Program ilerlerken ortalık yavaş yavaş kızışmaya başlar... Sesler yükselir... Konuşmalar sertleşir... Ve birden ortalık karışır, artık Allah ne verdiyse hakaretin bini bir para!.. Stüdyo demirbaşlarından biri diyelim ki konuga sözde soru sorar. Konuk yanıt vermek için ağzını açar açmaz soruyu soran lafı ağzına tıkar ve “Ben kabul etmiyorum!..”, “Sana inanmıyorum!..” diye cayırtı koparır... Neyi kabul etmiyor? İnanmadığı nedir? Belli değildir. Çünkü, karşısındakini konuşturmamıştır. İnanmıyorum diyerek onu yalancılıkla suçlamış olur. “Kabul etmiyorum!..” diyerek karşısındakini hiçe saydığını belirtmiştir. İşin garibi bu saldırılara uğrayan kişi boyun eğer. Zavallı, kendini savunmak için boş yere çırpınır durur. Bu arada anlaşılmayan bir nedenle iki hatun birbirine girerler. Ortalık toz dumana bulanır. Bütün bunlar olurken sunucu hayatından memnundur ama, âdet yerini bulsun diye ortalığı sözde yatıştırmaya kalkışır. İş çığırından çıkmak üzereyken celallenerek, kükreyiverir... Stüdyo gülleri seslerini kısıp, pısarlar. Ta ki yeni

bir fitillenmeye kadar. Bir telefon bağlantısı olur. Telefona bağlananlar da ayrı bir âlemdir. Onların da çoğunluğu kadındır.

Bu hatuncuklar, sözde soru sormak için açmışlardır telefonu. Ama, önce, uzun uzun sunucuya yağ çekerler. Giyimini-kuşamını överler, güzelliğini vurgularlar. Ayrıca; sunucuya, orda bulunan konuklara, çağrılı uzmanlara ve de stüdyoda bulunan demirbaş hatunlara saygılarını sunmayı hiç ihmal etmezler. Sunucu, kendilerini sadede davet eyleyip, “Evet, hanımefendi...sorunuzu alalım!” dediğinde genellikle soru falan sormazlar, ahkâm kesmeye başlarlar. Bu arada, ya konuklardan birine, ya stüdyo güllerinden bir hatuna ya da dedikodusu yapılan ünlü kişiye her nedense bozulup veryansın girişirler ve ciyak ciyak bağırıp-çağırırlar. Yine bizim sunucu hayatından memnundur. Ama, zaman zaman RTÜK uyarılarını yapmayı ihmal etmez. Telefondaki fazla ileri gitmeye kalkışır ya da söyledikleri sunucunun görüş ve düşüncelerine ters düşüyorsa bağlantıyı kestirip onu susturur. Program sunucularının hiçbirisi tarafsız değildir. Ancak, sunucuların tarafsız olmaları gerekmez mi? Oysaki, kendi görüşlerini, inanışlarını herkese dayatmaya çalışmaktan hatta bu yüzden karşılarındakilerle kavgılaşmaktan geri durmazlar. Otorite onların elindedir. Canları isterse telefon bağlantısını kesebilirler. İstedikleri zaman stüdyoda bulunan birine fırça atabilirler.

Kuşkusuz sunuculuk zor iştir. Bilgi ister, deneyim ister, yetenek ister, ustalık ister... Öte yandan çok yönlü sorumluluk da ister. Bu yüzden sunucu hanımlara fazla yüklenmek doğru olmaz. Ancak, saydığımız yetenekleri görmek, sorumluluklarının bilincinde olmalarını istemek de bizlerin doğal hakkıdır sanırım.

Bakıyorsun ki bir sunucu hanımefendi konuşunu birilerine karşı ince ince kışkırtıyor. (Pek de ince sayılmaz ya neyse) Ona belli bir sözü söylüyor, sonra da “Cevap hakkı doğmuştur! İstiyorlarsa arayabilirler.” diye kışkırtıkları ünlüye mesaj yolluyor. Biraz sonra o kişi telefonda beliriyor. Kendiliğinden mi aradı, yoksa onu kanal mı arayıp telefona bağlattı, orası belli değil. Her neyse... Bütün bu konuşmalar bir oyun düzeni içinde yürüyüp gidiyor.

Kadın programları, topluma yararlı mesajlar vererek hizmet ettiklerini ileri sürmektedirler. Ne yazık ki bu iddia havada kalmaktadır. O programlar izleyicilerin dedikodu merakını, özel yaşıntı-

ları öğrenme merakını, insanların saldırganlık güdülerini, yerli-yersiz kendini gösterme isteklerini doyurmaktan başka bir işe yaramıyor aslında.

Yanlış anlaşılmasın. Bizim bu söyleşideki amacımız; kadın programlarını irdelemek, eleştirmek değil. Hele hele yermek hiç değil.

Söyleşi konularımızdan birisi, konuşmaktır. Konuşmanın kuralları olmalı, yolu yordamı olmalıdır, demiştik... Kadın programları, topluma yararlı mesajlar vererek toplumu etkileme iddiasında iseler, konuşmanın yolunu yordamını öğrenmek zorundadırlar.

Yani, demek istiyoruz ki ; “Her ağzı olan konuşmaya kalkışmasın!” TV programları da, her ağzı olanın konuşmaya kalkmasına alet olmasın... İşte bu kadar!..

Düşünmek Üstüne:

Descartes adında bir Fransız filozofu vardır. Bu filozof şöyle demiş, “Düşünüyorum öyleyse varım.” Söyleşimizin bu bölümünü “düşünmek” konusu oluşturduğu için; konuya cafcacflı bir giriş yapalım dedik.

“Düşünüyorum, öyleyse varım!..” Biri çıkıp da “Hadî canım sende!.. Var olmadan nasıl düşünüyor musuz ki?”, “Varız ki, düşünebiliyoruz!..” deyiverse; hangi görüşe katılacağız? Hele bir düşünelim. (Bakın, düşünmek üstüne söyleşiye girer girmez, insan hemen düşünmeye de başlayıveriyor.) Bizim büyük şairimiz Nazım Hikmet bir dörtlüğünde dolaylı yoldan Descartes’la biraz dalga geçmiş. Nazım’ın dörtlüğü şöyle:

“Lahana, otomobil, veba mikrobu ve yıldız hep hısm akrabamız./ Ve ey güneş gözli sevgilim, / ‘Cogito, ergo sum’ değil / bu haşmetli ailede varız da düşünebilmekteyiz...”*

*Düşünüyorum, demek ki varım.

Aslında Descartes da kendi felsefesine göre; düşünmek, var olduğumuza yeterli bir kanıtırmak demek istemiş... Ancak onun felsefesine girmeye kalkmıyoruz. Yoksa işin içinden çıkamayız.

Acaba, biz düşünmeyi seviyor muyuz? Şöyle bir çevremize bakınca düşünmeyi pek de sevmediğimizi görürüz... Neden? Düşünmekten korkuyor muyuz? Düşünmeye üşeniyor muyuz? Düşünmek zor mu geliyor bize? Düşünmeyi önemsiz mi buluyoruz, vesaire. Bunların hepsi de olabilir, hiçbirisi de olmayabilir. Ben şunu söylemek isterim. Bizler düşünmenin ne olduğunu bilmiyoruz. Bildiğimizi sanıyoruz belki ama bilmiyoruz. Bu da doğaldır bence... Çünkü, bizim ailelerimizde-

ki ve okullarımızdaki eğitim sisteminde, ne yazık ki, düşünmek öğretilmez. Büyük çoğunluğumuza birtakım bilgiler, görgüler, gelenekler, görenekler dayatılıp, belletilir. Evet, bizim ailelerimizin büyük çoğunluğunda görgü kuralları bile örnek göstererek değil de belleterek öğretilmeye çalışılır.

Bizim okullarımızda, dikkat ederseniz, çocuklarımızın en sevmediği, zorlandığı derslerin başında matematik gelir. Çocuklarımızın büyük çoğunluğu matematiği sevmez. Bu dersten zorlanır. Çocuk, “Matematik benim ne işime yarayacak!..” diye yakınır. Dersi sevmediği için de zorlanır. Oysa; çocuğa, matematiğin ona düşünmesini öğreteceği anlatılabilse, çocuk, matematiği sevmeye başlayacak ve matematik onun için kolaylaşacaktır. O zaman çocuk, “Matematik ne işime yarayacak ki benim!” demeyecek ve matematiğin ona kazandırdıklarından ömür boyu her alanda yararlanacaktır.

Bizler kulaktan dolma bilgilerle donanmış ve el ağzıyla konuşan kişileriz genellikle. Şunun bunun ağzından kaptığımız sözlerle rahatça alışırsı ağzımız. Sanki o sözler kendi sözlerimizmiş gibi sallır, savurur gezeriz... “El atına binmiş çalım satıyor!..” diye bir güzel deyim vardır. İşte öyle; “El atına binmiş çalım satan” insanlarla doludur ortalık.

Ellerden kaptığımız düşünceleri kendi düşüncemiz gibi kullanmak kolayımıza gelir de kendi düşüncemizi üretmek zor gelir. Oysa ki, düşünmek o kadar da zor değildir. Önce “Düşünmek nedir?” diye sormalıyız. İşte bu soruyu sorduk mu; düşünmenin ne olduğuna yaklaşmış oluruz. Çünkü düşünmenin kendisi soru sormaktır. Diyebilirsiniz ki, soru sormak kolay mı? Pek de zor değil yani. Düşünmenin altı anahtarı var. Altı tane soru. Bütün yapacağımız bu altı soruyu kullanmak... O zaman düşünmenin yolunu açmış oluruz.

Rudyard Kipling diye bir İngiliz yazarı vardı. Yanlış anımsamıyorsam, o İngiliz yazarı, bu altı anahtarla ilgili olarak şuna benzer bir söz etmiş, “Benim altı anahtarım var, bunlarla her kapıyı açarım.” Evet, bu altı anahtar; Ne, Nerede, Ne zaman, Nasıl, Neden ve Kim soruları. Bugün sanırım gazetecilikte muhabirlere haber yaparken uygulanacak formül olarak ‘Beş N, Bir K’ diye bu altı soruyu belletiyorlar.

Muhabir gazeteciler bu formülü haber yaparken uyguluyorlar. Biz ise bu soruları düşünmek eylemini gerçekleştirmek için kullanacağız. Demek ki neymiş? Düşünmek, soru sormaktır. Düşünmenin altı tane temel sorusu vardır. Ne, Nerede, Ne zaman, Nasıl, Neden ve Kim.

Düşünce üretirken acaba hangi soru ile başlayalım. Örneğin; Kim? sorusu ile başlasak. Kim söylemiş? diye girsek... Bu sorunun yanıtı bizi bir şartlanmaya götürebilir mi? Örnek verelim: Bir sözü iktidarın başındaki kimse söylemiş olsun... Öteki soruların yanıtlarını almadan oluşan önyargımızın etkisiyle ne söylemiş? Nerede söylemiş? Ne zaman söylemiş? Nasıl söylemiş? Neden söylemiş? sorularının yanıtlarını, Kim söylemiş sorusunun yanıtına göre, yani o kişi ile ilgili önyargımızın etkisi altında değerlendireceğiz. O zaman bu değerlenmeye dayanan düşüncemiz sağlıklı olacak mıdır? Düşünce oluştururken ‘Kim?’ anahtarını öncelikle kullanmak sağlıklı bir düşünceye varmak için pek elverişli görünmüyor.

Bana sorarsanız, ben hemen her konuda düşünce oluştururken önce ‘Ne’ sorusuyla başlayalım... ‘Ne’ sorusunun yanıtı bilinmeden sonraki soruların yanıtları boşlukta kalır, bulanıklaşır... Hatta anlamsız olur. Ne söylendiğini öğrendikten sonra; nerede söylenmiş, ne zaman söylenmiş, neden söylenmiş ve sonunda kim söylemiş biçiminde bir sıralama ile düşüncemizi oluşturabiliriz.

Düşüncede önyargıları önlemek için ‘Kim?’ sorusunu sona saklamak belki de uygun bir yoldur. Ancak, bir düşünce oluştururken, ‘Kim’ sorusunun yanıtını daha baştan bilebiliriz. O zaman da önyargılardan kaçınmanın yollarını bulmak mümkündür. Yine soruları sıraya sokmaktan yararlanabiliriz. Bana göre ‘Ne’ sorusunu başa almak her zaman işe yarar. Neden önyargı soruna bu kadar önem vermekteyiz? Çünkü, önyargılar düşünmeyi sakatlar. Daha da ileri gidebiliriz ve şöyle diyebiliriz; önyargılı olan kişi düşünce üretmez. Önyargılı kafada düşünceye yer yoktur. Önyargı, düşünceyi doğmadan öldürür.

Bütün bu anlattıklarımızdan şu sonuca varmak istiyoruz. Biraz önce ne demiştik; Düşünmek soru sormaktır, demiştik. Soru sormanın yolu yöntemi de o kadar karmaşık sayılmaz. Soru sormayı öğrenir, soru sormayı becerirsek, düşünce oluşturmayı başardığımızı göreceğiz.

Düşünmenin hiç de öyle sandığımız gibi zor olmadığını anlayıp, belki de bir an şaşıracağız. Ayrıca, kendimize daha çok güveneceğiz. Kendimize saygı duyacağız. Düşünen kişiler olarak çevremizde saygınlığımız artacak.

Hadi, o zaman kolay gelsin!..

AĞIN YEMEĞİNİN ARDINDAN...

Nihat ERTUĞRUL

Çok uzun yıllardır Almanya'dayım. Orada çalışıyor ve yaşamımı orada sürdürüyorum. İşte insan yurtdışında olunca da, yurt özlemi ve yurdunun insanına olan özlemi de daha bir farklı oluyor. Ben de bu özlemimi kısa aralıklarla da olsa yılda 5-6 kez ülkeme gelerek gidermeye çalışıyorum.

Son olarak 4 günlüğüne geldiğim Ankara'da, kardeşim Recai; Ankara'daki bir grup Ağınının hem özlem gidermek hem de bir arada bulunmak amacıyla bir yemek düzenledikleri konusunda duyum aldığından söz ederek, gitmeyi arzu edip etmediğimi sordu. Günlerden pazardı ve durumu-muz müsait idi. Benim açımdan bu büyük bir sürprizdi. Gitmeye karar verdik ve beraberce gittik.

İzmir Caddesi'ndeki hoş ve hoş bir mekânda, kapıda bizi Mevlüt Öksüzöğlü karşıladı. Kısa bir sohbetten sonra, kardeşim Recai ile kapıya yakın bir masaya oturduk. Onu, oraya bilhassa ben oturttum. Gayem içeri gelen Ağınlı hemşerilerimi yakından görmek ve tanımaktı. Sabırsızlanıyordum ve hemşerilerimizin bir an evvel gelmelerini istiyordum. Saat: 19.00'a doğru Ağınlılar da artık yavaş yavaş gelmeye başladılar. Her gelen, adetten olacak masaları tek tek dolaşıp kendisini tanıtıyordu. Biz ilk gelenlerden olacağız ki, hemen herkes bizim masamıza uğruyor ve bizimle tokalaşıyordu. Bu, benim katıldığım ilk Ağın gecem ya da Ağınlılar topluluğu ile birlikte olduğum ilk yemekti...

Ben daha çok Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nden ismen tanıdığım kişilere dikkat ediyordum, acaba onlardan birini burada görebilecek miyim diye. Gözüm kapıda, kulağım kardeşim Recai'deydi. Derken, bizim Recai, "Bu gelen de Altan İlter" dedi. Altan İlter'i dergi vasıtası ile tanımış, sonrasında da telefonla uzun sohbetlerimiz olmuştu. Aslında sohbetlerimiz daha da uzardı ama sağ olsun bana kıyamadığından konuşmalarımızı fazla uzatmak istemiyordu. İlk kez birbirimizi görüyorduk. Dostane bir şekilde tokalaştık, sarıldık ve birbirimize, "Hoş geldin" dedik.

Salon yavaş yavaş dolmaya başlarken, bizim oraların havası kasetten de olsa kulağımızın pasını silmeye başlamıştı bile...

Masaları süsleyen mezelerin yanına "Aslan sütü" de ilâve olarak geldiğinde, hemen hemen beklenen katılımcı sayısına ulaşılmış ve Gırnatacı Kemalettin Yılmaz, gırnatasına üflemek için sanki bir işaret bekler vaziyete gelmişti. Derken Kemalettin gırnatasına üfledi, Eğinli davulcu Mustafa da davulunun tokmağını usul usul vurmaya başladı. İşte ne oldu ise o anda oldu ve birdenbire kendimi 50 yıl öncesinin, yazdan yaza gittiğim köyümüz Ekirek'te hissettim... Hem de Selami Yapıcıoğlu'nun düğününde...

Gırnatacı Kemalettin'in üflediği ilk hava ile birlikte, rahmetli usta gırnatacı Peküsülü Ahmet'i hatırladım. 8 köşeli şapkası başında, ceketini omzuna atarak derinden derinden üflediği gırnatasının sesini şimdi sanki tekrar kulaklarımda duyuyor ve o anı daha dünmüş gibi yaşıyordum. Kendimi, köyümüzün yani Ekirek'in o tezek ve ahbun kokan yollarında, Peküsülü Ahmet'in sağ yanında, Kahya'nın kapıdan aşağı doğru yürürken görüyordum. Tabii ki yanımda, hısımlarım ve can arkadaşlarım Erhan Güder ile Soner Güder de var. Kemalettin Usta'nın gırnatasının vurduğu Yol havası, beni tam 50 yıl geriye götürerek yürümesi dahi zor olan Ekirek yollarına atmıştı... Tüm köy bir kez daha gözümün önüne gelmiş, canlanmıştı. O gün oradaki misafirleri tekrar görür gibi oldum, o anıları bir kez daha yaşadım. Selami abimizin, evlerinin damından at üzerinde kapının önüne gelen yengenin başına attığı elma canlandı gözlerimin önünde... Beynimin içinde, kulaklarımda bir türkü vızıldar oldu, "Atlar eğelendi anam geldi kapıya/ Kız cihazın derle topla doldur terkiye..."

Hey gidi koca 50 yıl hey, hey gidi Ekirek hey... Nerede Kamo Dayı, nerede Bobik, nerede Dev Mustafa, nerede Müştak Dayı, nerede Kazım Efendi... ve Peküsü köyünün usta gırnatacısı Ahmet Dayı? Hepsi rahmetli oldular. Allah gani gani rahmet eylesin...

Klarnetin, davulun sesi daha bir kuvvetlenmiş, halay da tutulmuş. Altan İlter, bana kısa ve öz bir şekilde halaydakileri tanıtıyor. Bense, çok uzun yıllardan beri hasret kaldığım bu güzel hava-

larla duygulanıyor, uyum içinde oynanan oyunları seyrediyorum.

Yaz aylarında Hozakpur'da kahve işletmeciliği yapan Murat Cumurcu, daha doğrusu "Möhkem", bir elinde rakı şişesi ötekinde su ile masa masa gezmeye başladığında, gece artık tam anlamıyla havasını bulmuştu.

Pullu Asım Seyhun, güzel sesi ile mikrofondan Ağın havalarını okumaya başladığında saat 21.00'e yaklaşmış, Ankara-Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Başkanı Ahmet Deviren ağabeyimiz de salondaki yerini çoktan almıştı.

Hozakpurlu Necmi ağabeyin "Ağır hava" ile oyuna girmesi ise halayın havasını bir başka değiştirdi, tabiri caiz ise güzelleştirdi, biraz da profesyonelleştirdi. Necmi ağabey çok iyi halay çekmiş meğer... Kardeşim Recai'nin gözünü halaydan ayırmadan, bana ikide bir, "İyi seyret ha, bu Ağır hava..." demesi ise bir başka hoş geldi bana.

Mekân sahibi Eğinli hemşerimizin o güzel sesiyle okuduğu uzun havalar ile Eğin türkülleri ise geceye bir başka renk kattı. Hurşit Dünder kardeşimizin Eğin'in Çit köyünden olduğunu daha sonra öğrendim. Hemşerimizin yanık sesi ile okuduğu "Yeşil kurbağalar" türküsü ise, salona; yanında hüznü, hasreti, gurbeti ve sessizliği getirdi... Rakı bardaklarının da birdenbire dibinin görünmesine neden oldu.

Salonun oyun alanı için ayrılan bölümü hiç boş durmuyor, çekilen halaylara yani oyunlara girmeyen kalmıyordu. Herkes halay'ın bir ucundan tutuyordu. Bu arada gözüme Zafer Gencaydın, Ahmet Deviren, Mehmet Baltacı, Metin Tözün'ün grubu takıldı. Vallahi bravo doğrusu!.. Bu işi çok iyi biliyorlarmış meğer, ne de olsa Ağınlılar...

Bana gelince, bir ara Altan İlter ile biz de halay'da kol tuttuk. Fakat baktık ki ustaların yanında fazlaca acemi kaldık, çareyi yerimize oturmaktan bulduk. Gecenin sonlarına doğru meydan daha çok gençlere kaldı. Gençler, deneyimli ağabeylerinden sahneyi devralırken Ağın folklorünün, kültürünün ileriye doğru emin ellerde olduğunu bir kez daha ispatladılar.

Ağın gecesi olur da "Dik halay" olmaz mı!.. Evet, sıra Dik halay'a geldiğinde, Necmi abimiz bizim Recai'nin övdüğü ustalığını bir kez daha gösterdi. Halay'ın başına geçen değerli ağabeyimiz, bu oyunu nasıl oynanması gerekiyorsa o şekilde oynattı... Adım adım, milim milim...

Gecenin sonu, Urfa'nın Sıra gecelerini andırır oldu, türküler, uzun havalar birbirini kovaladı. Artık ayrılık zamanı da yavaş yavaş gelmişti. Vedalaşmadan önce; Ahmet Deviren başta olmak üzere, Mustafa Baltacı, daha birkaç hısım ve hemşehrimiz ile kısa da olsa sohbet etme imkânı buldum. Bu gece çok keyifli, çok anlamlı bir gün geçirmeme vesile olmuştu. Çünkü, hayatımda ilk defa Ağınlıların oluşturduğu böyle bir geceye katılmış ve birlikte olmuşum. Organizasyona çok geç başlanıldığı için yeterli sayıda hemşerimize ulaşamadığı ve bu nedenle de katılımın az olduğu duyumunu aldım. Keşke daha kalabalık olsaydı da daha fazla hemşerimi tanıma imkânım doğsaydı diye düşünmekten de kendimi alıkoyamadım.

Geceye kimlerin katıldığına gelince:

Ağın'dan; Metin Tözün, Zafer Gencaydın, Mete Özcan, Atilla Özcan, Altan İlter, Onur Onat.

Apuşma'dan; Osman Öztürk.

Andiri'den; Ahmet Deviren, Mehmet Baltacı, Mustafa Baltacı.

Zabulbar'dan; M. Salim Özer.

Aşağıyabanlı'dan; Mevlüt Öksüzöğlu.

Bademli'den; Hüseyin Karatepe, Hasan Karatepe.

Ekirek'ten; ben ve kardeşim Recai Ertuğrul.

Hozakpur'dan; Necmi Atalay, Oktay Yılmaz, Murat Cumurcu, Zafer Cumurcu, Samettin Akbaş, Hayati Karataş, Nuri Bilir, Yasin Çelik, Rıfki Yenidoğan.

Pul'dan; Asım Seyhun, Ayhan Taşoğlu.

Bu gecenin düzenlenmesinde emeği geçenlere ve katılımcılara buradan teşekkür ediyorum. Haber verdikleri takdirde bir sonraki Ağın yemeğine veya Ağın Gecesi'ne Almanya'dan koşa koşa geleceğimi bildirmekte de yarar görüyorum.

Mümkünse, şimdiden davetiyemi ve masamı ayırmayı unutmayın lütfen...

AĞIN

M. Günay KARNAK

Duramadım evlat aldım kalemi
Anlıyorum bende el ve âlemi
Okudukça bunları gönder selamı
Kafana koy da bunları unutma evlat.

Feribottan indim yaya yolundan
Akşam namazı geçtim Çarikkol'undan
Hiç anlayan yok mu şu Ağın'ın halinden
Acınacak duruma gelmiştir unutma evlat.

Aliuşağı'ndan çıktım Uzungil, Lollar
İnim inim iniyor o Çarikkollar
Gördüm oraları, kalmıyor dizimde haller
Ne diyeyim bunlara boş olur evlat.

Nerde Üçdutlar nerde Yazılar
İlkbaharda ot yemeye giden kuzular
Düşündükçe bunları yürekler sızlar
İsterim o günlerin gelmesini evlat.

Kaplankaya'nın nerde kaldı gölleri
Bahadin'in belli midir yerleri
Bahçesinde açan türlü türlü gülleri
Bunları toplayıp da koklar mısın evlat.

Çakmaklı'ya çıktım gezmek içindir
Özledim çakkırdikeni acep ne biçimdir
Bunu yiyecek olan kolik keçimdir
Gez gör bunları hayalle evlat.

Karayazı'nın çoktur yuvarlak taşı
Az ileri Apuşma'nın tam başı
Ziraatçı Mikne'de yapıyor aş
Sen de bunları gör de unutma evlat.

Böğürtlen deresi derindir derin
Ağın'ın suları soğuk havası serin
Değişmez güzelliğin senin de yerin
Gez gör de bunları unutma evlat.

Eskiden ederdik dağlardan keven
Yazın harmanlarda sürülür düğün
Ağın'ı dışarda çok olur öven
Sen de bunları tabii översin evlat.

Aliuşağı'nın çeşmesinin önleri
Çelebi deresinin türlü türlü gülleri
Keklik pınarının yağmur selleri
Bunları gözünle gördün mü evlat.

Gürül gürül sular akar çeşmeden
Gelmişken gidilmez bir su içmeden
Soğuk suyun ekinini biçmeden
Harmanını da çıkar öyle git evlat.

Ne kadar yazsam da artıyor dertler
Dolar valizler, yapılıp düğümler
Bunu da baba evladından bekler
Sen de Ağın'a bir temel atar mısın evlat.

Suları soğuktur bilsin içenler
Ağın'ı terk edip şehre göçenler
Nerde kaldı güneş altında tarla biçenler
Sen de şehre göçeyim demeyesin evlat.

Sabahleyin kalktım Ecüzlü, Küzne
Söyledim nasibin şehirde ezme
Babanı, anneni sen de hiç üzme
Sen de bir babasın unutma evlat.

Bademli'den geçtim yöneldim Pul'a
Çok gezdim de rastlamadım bir kula
Gırani'de verdim on beş dakika mola
Bunları göz önüne al da unutma evlat.

Tevengin hoş olur salkımlı üzüm
Gördüm her yöreni yaşlandı gözüm
Hiç gelmeyenlere çok olur sözüm
Sen de Ağınlıyım diyesin evlat.

Vilayetim Elazığ, Ağın'dır kazam
İstiyorum aklıma geleni yazam
Bunları yazana demişler ozan
Gel sen de Ağın'ın yollarında yürüyesin evlat.

Karnak bunu yazdıkça geliyor gama
Yıkılan duvarlara yapıyor yama
Eskiden açarlardı çirleri dama
Benim yazdıklarımı sen de anlarsın evlat.

BİR MEHMET KABASAKAL VARDI...

Hüseyin KABASAKAL

(Geçen sayıdan devam)

Sultanahmet Parkı oldu yurdumuz,
Bir iken on oldu zalim derdimiz,
Üç aya söz verdi doktor beyimiz,
Yüreğimde şimdi duman var bugün.

Şu dünyada üç imtihan geçirdim,
Biri varlık, biri darlık, biri kâr,
Bendeki hal hiçbirine benzemez
Lütfuna kabul et dardayım bugün.”

B- UMUTLARIN KIRILIŞI

1. Koyu Kötümserlik ve Yaşam Felsefesi:

“Gönül ne durursun tedarik görsen
Bu fena mülkünden geçersin bir gün
Buyuruldu ferman divanı haktan
O vuslat bayrağın açarsın bir gün.

Acep unutulur mu sitem yarası?
Lokman Hekim gelse yoktur çaresi
Bize geçit verdi ecel deresi
O dereden biz de geçeriz bir gün.

Helal edin dostlar bağışlayın suçum,
Azrail darbından pek yanar içim,
Yüklendi yükümüz hazırdır göçüm,
Bu iftirakı çevreye saçarız bir gün.

Niçin efkârı hak etmez bu diller
Kaldı gam deryasında yalnız bülbüller,
Bu darı dünyaya neden meftunum,
Gafletteki gözleri açar da bir gün.

Tarikimüstakimde hiç hata etme,
Ahlaksız işleri sakın mal etme,
Fena insanlarla ünsiyet etme,
Bu yalan dünyadan geçeriz bir gün.

Ey Mehmet söylersin ibret almazsın,
Hasta ahvalinden haber sormazsın,
Rıza yollarında süvar olmazsın,
Bu dünya elinden uçarsın bir gün.

İyi kul dünyasında görmez güzel gün,
Yediği arpadır giydiği solgun,
Sakın aldanıp da alma bir azgın,
Burnuna kancayı takarlar bir gün.”

* * *

“Gülhane Parkında çiçekler açmış,
Güzel renklerini etrafa saçmış,
Nedeyim rengini çiçeğin, gülün,
Mor sümbüllü yurdum benimdir bugün.

Kalplerin neşesi çiçektir bilin,
Hastalıkla yaşamayı akıldan silin,
Yaşamak istersen dünya yüzünde,
Doğrusu hayat vahşettir bugün.

Şişli yolları suyolu oldu,
Kalbim hicranla, kederle doldu,
Şu günlerde rengim sarardı soldu,
Cihanda kederli bir gündür bugün.”

2. Bir Umut Müjdesi;

12 Mayıs 1935...

“Yeni bir müjde verdiler bana,
İyi olacaksın dediler bana,
İki ay mühlet verelim sana,
İyi olacağım ya, keyfim var bugün.

*Hem röntgen, radyo yaptılar bugün,
İki elektrik benim için bugün,
Talih kapı açar belki de bir gün,
Sağ olursak elbet kalmayız yorgun.*

*Sağ olursa insan çok şeyler görür,
Hastalık elbet de bir gün iy'olur,
Ölümlle hayattan ayrılmak zordur,
O yıkımdan Tanrı esirger bir gün.*

*Mahmut'u özledim kati kararsız,
Kalbim köyde fakat cüzdan parasız,
Ne yapsam bu derde her şey çaresiz,
Dünyada rahatlık görmedim bir gün.*

*Hatçe ile Ali aklımdan çıkmaz,
Onları sevmekten gönül hiç bıkmaz,
Mahmut, Hatçe, Ali sevmekten ürkmeyiz,
Zavallı Ayşecik ne halde bugün?*

*Hacı ile Ahmet'i görsem inanmam,
Şadan'ın hasretine asla dayanmam,
Hepsini görmem nasip olursa,
Ne haldedir acep yıldızım bugün?*

*Fahriye ile Fahrettin burnumda tüter,
Burada çektiğim şu çile yeter,
İnşallah bu derdimiz yakında biter,
Sağ olursak kavuşacağız bir gün."*

22 Mayıs 1935, Çarşamba... Hava hafif rüzgârlı. Üşümeme rağmen şu satırları karalıyorum. İyi bir haber, müjde olarak, hastaneye yatacağım bildirildi ve yatırıldım.

*"İzdirap içinde her günüm geçer,
Ey büyük Allahım çektiğim yeter,
Bu haller bana ölümden beter,
Ya al canımı ya kurtar bir gün.*

*Mağdur düştüm şu İstanbul ilinde,
Gözüm yoktur goncasında gülünde,
Kendimi sanıyorum Sahra çölünde,
Cehennemden bana ateş var bugün.*

*Yine ameliyat borusu çalındı bize,
Nasıl anlatayım acep ben size,
Rengim uçuk perde gelmiştir göze,
Salhane'de kesilecek davar var bugün.*

*Bayılmak derlerdi onu da gördüm,
Eter koklayınca ölümü gördüm,
Şu fani dünyadan bir anda göçtüm,
Biçare ömrümde ne gördüm bugün.*

*Ayıldım yatakta gördüm dünyayı,
Bugün anlamıştım Hanya, Konya'yı,
Böyle bir yaşamda neden dünyayı,
Karanlık dünyamdan bir tat yok bugün.*

*Hastane köşesine attım postumu,
Sonunda anladım düşman ile dostumu,
Annem yok ki ele ala destimi,
Garibim, yorgunum, halsizim bugün.*

*Ameliyat oldum gün idi pazar,
Zavallı Mehmet durmadan yazar,
Felek hiç durmadan kuyusun kazar,
Hasta yatağımda harabım bugün.*

*Akşam olur herkes yatar ve uyur,
Kimi beyden amma kimisi çöpur,
Beylerle paşanın ayrımı yoktur.
Ruzu mahşerden örnektir bugün.*

(Devam edecek)

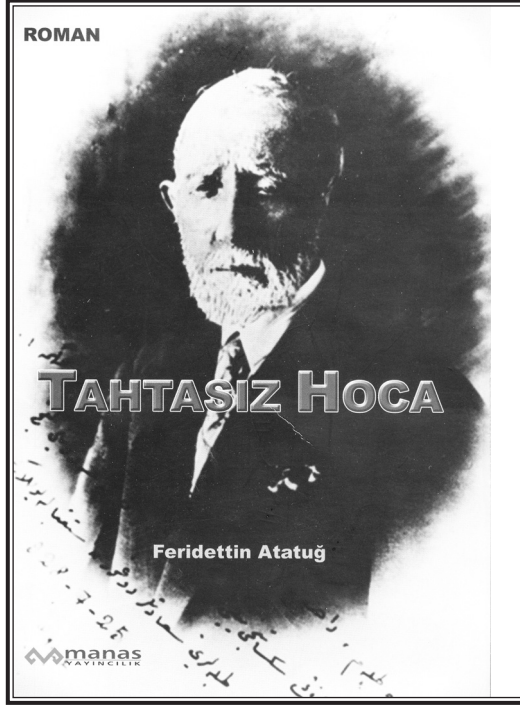
TAHTASIZ HOCA

Ülkü Soylu BAYATA

Teyze çocukları olan annem Fahire Soylu ile babam Sadettin Soylu'nun ortak dedeleri olan "Hoca Baba" dan sık sık söz edilirdi çocukluğumuz boyunca... Hoca Baba'nın düşünce ve eylemleri, kuşaktan kuşağa aktarılarak gençlere yol gösterecek kurallara varılır, yaşam dersleri verilir. Bizler, Hoca Baba'nın özel bir kişilik olduğunu sezinler, onun torunu olmaktan övünç duyardık.

Ama övünç duymak yetmezdi. Onu anlamak ve anlatmak gibi bir görev de bekliyordu bizi. Parça parça anıları, söylemleri birleştirmek, Hoca Baba'nın kişilik özelliklerini, düşünce ve davranışlarını yorumlamak, görüşlerini aktarmak gerekiyordu. Bu, yalnız torunlarının değil, yetiştirdiği yüzlerce öğrencisinin de duyması gereken bir sorumluluktu.

Bu sorumluluk duygusuyla ilk çabayı Ağın'ımızın yetiştirdiği değerli öğretmenlerimizden Cevat Onay göstermişti. Ailemizde örnek insan olarak gösterilen Cevat Amca, Hoca Baba'nın torunu değildi. Babamın babası tarafından akrabamız oluyordu. Ama kan bağları olmasa da ikinci bir Hoca Baba özelliği taşıyordu ailemiz ve tüm Ağınlılar için...

Cevat Onay Amcamızın damadı Nuri Onat ise Hoca Baba'nın öğrencisiydi. Yaşamı boyunca Abdullah Lütfi Hoca'sının ilkelerini örnek almış, ödün vermeden uygulamaya çalışmış bir öğretmendi o da... Dürüstlük, çalışkanlık, okumak ve kendini yetiştirmek... Ve de Abdullah Lütfi Hoca'yı genç kuşaklara tanıttak bir kitap yazmak. Bu amaçla bir kitabın temelini oluşturacak derlemeler toplama-

arak bir dosya hazırlamıştı. Ama bu dosyayı bir kitaba çeviremeden aramızdan ayrıldı. Dosyadaki yazılar dergimizde parça parça yayınlandı.

Sonra, Hoca Baba'nın izinde giden torunlarından Feridettin Atatuğ bu görevi üstüne aldı. Yıllarca sürdüğünü bildiğimiz çalışmalarında Nuri Onat'ın derlemelerinden de yararlanarak Hoca Baba'yı bir roman kahramanı olarak tanıtmaya çalıştı. Gerçekten bir roman tadında, akıcı, usta bir anlatımla yazdığı "Tahtasız Hoca" kitabı bir gün elimize ulaşıverdi. Doğrusu, Feridettin Ağabeyimizin bu rüyasının gerçekleşme olasılığını az bulanlardan biriydim. Onun kitap hazırlama yeteneğinden, kaleminin gücünden kuşumuz yoktu. Ama kitabını nasıl bastıracaktı?

Bu soruna da Elazığ'dan Manas Yayıncılık çözüm getirdi. Böylece "Tahtasız Hoca" kitabını okuma mutluluğuna ulaştık.

Abdullah Lütfi Hoca'ya yakıştırılan "Tahtasız" sıfatı beni hep düşündürmüştür. Bu denli sevilen, sayılan bir kişiye neden böyle bir yakıştırma yapılmıştır?..

Kimileri tahta olmayan yerlerde de öğretmekten vazgeçmeyen anlamını yüklemek istemişlerdir bu deyişe. Ben, acı da olsa bir tahtası eksik anlamını daha yakın buluyorum. Onu anlamak istemeyen ya da anlayacak gücü olmayanlarca yapılmış bir yakıştırma gibi geliyor bana. Bütün öncüler gibi Abdullah Lütfi Hoca da alışılmış davranış biçimlerinin dışına cesaretle çıkabilen, kendine özgü görüşlerini, doğrularını hiçbir şeyden yılmadan savunan bir kişiydi.

Tarihte "deli" olarak nitelendirilmiş birçok büyük insan vardır. Geri kalmış, çağdışı Rusya'yı batılı, çağdaş bir toplum durumuna getiren Büyük Petro'nun "Deli Petro" olarak anılması gibi...

Kitapta, aklımıza takılıp kalmış olan birçok sorunun da yanıtını buluyoruz. Hoca Baba'nın Fransızca'yı kendi kendine nasıl öğrendiğini hep merak etmişimdir. Bir dil kendi

kendine öğrenilebilir mi? Abdullah Lütfi Hoca, Harput Kilisesi'nin bir papazına gidip rica ediyor, "Bana Fransızca dersi verir misiniz?" diyor. Papaz kabul ediyor ve bir yıl boyunca Hoca, papazdan ders alıyor. Sonra da kendi çabasıyla geliştiriyor Fransızcasına.

Hoca Baba'nın bir diğer özelliği de girişimciliği. Babam Sadettin Soylu, bu özelliğinin gençlerde geliştirilmesini çok istediğini, söylerdi. Çekingenliklerini yenmelerini, daha girişken, daha acar olmaları gerektiğini öğütlerdi, derdi.

Feridettin Atatuğ, onun bu önerilerini başarıyla uygulayan torunlarından biri. Yaşam öyküsünde görüyoruz ki bir ortaokul mezunu olarak saatçi ve gözlükçü dükkânında kalfalık yaparken, liseyi ve Gazi Eğitim Enstitüsü'nü dışarıdan bitirerek MEB'da Yayınlar Genel Müdürlüğü'nde üst düzeyde görevlere gelme başarısını göstermiş. Sürekli okuyarak kendi kendisini yetiştirmiş ve bu değerli kitabı bizlere armağan etmiş. Ellerine sağlık diyor, tüm Ağınlılar adına teşekkür ediyor, gösterilen ilginin sonucunda ikinci baskının da yapılmasını umut ediyoruz.

Her Ağınlı'nın kitaplığında bir "Tahtasız Hoca" kitabı bulundurması dileğiyle...

Ağın Kaymakamlığı'nca

"AĞIN'DA SİZİN DE DİKİLİ BİR AĞACINIZ OLSUN"

adıyla bir kampanya başlatılmış ve

T.C. Ağın Ziraat Bankası'nda 6827908-5005 no.lu hesap açtırılmıştır.

Kampanya kapsamında dikilecek her fidan için öngörülen ücret

10 YTL'dir.

İlk etapta; Elazığ-Ağınlılar Kültür, Turizm, Tanıtma ve Dayanışma Derneği tarafından 1.500 adet fidanın dikimiyle başlatılacak olan bu kampanyaya, tüm okurlarımızın ve hemşerilerimizin katılımını bekliyoruz.

BİR SEÇİMDİR YAŞAMA

Ahmet Rahmi ERCAN

Neyi amaçlarsak amaçlayalım, erişebileceğimiz, gerçekleştirebileceğimiz şeyler, kişiliğimize göre sınırlıdır. Bu sınırı bilgi ve becerilerimiz, yeteneklerimiz belirler. Başarı sınırlarımızı, yeteneklerimizi tanıyıp geliştirerek genişletebiliriz. Bu nedenle amacımızı seçer, başarılarımızı önceden tasarlarken, geçerli girişimlerde bulunabilmek için kendimizin nelere yeterli olduğumuzu bilmemiz gerekir.

Sadece duygusal bir yaklaşımla girişimde bulunmak, bir şeyler amaçlamak bizi olumlu sonuçlara götürmez, götüremez. Bakarsınız, kendi niteliklerini, yeterliliklerini bilmeden, tanımadan bir şey amaçlayanlar, ona ermek için didinir dururlar. Sonunda, beklediklerini gerçekleştirmek şöyle dursun, emekleri, zamanları da boşa gider. Kendilerinde güvensizlik duygusu geliştirirler. Böylece başarısız, mutsuz bir yaşam çizgisini kendi elleriyle oluşturur, adına da yazgı der geçerler.

Oysa, kendi gerçeklerini bilseler, bilmeye çalışsalar, bu gerçeklere göre yönelseler, ona göre davranılsalar, yazgılarını daha iyi çizebilir, kendi yeteneklerine göre daha başarılı olabilirler. Buna önemli bir örnek verelim:

Öğretmen Hacı Angı, görevini başarıyla yürütürken, yeteneği yönünde çalışıyor. Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü'nü bitiriyor. Öğretmenlik ve yöneticilik görevini sürdürürken, Milli Eğitim Bakanlığı Film-Radyo-TV ile Eğitim Merkezi'nde TV prodüktörü olarak çalışmış. Çeşitli gazete ve dergilerde yazılar yazmış. Yarışmalara katılmış, ödüller almış. Uluslararası Turizm Yazarları ve Gazetecileri Örgütü'ne üye olmuş. Angı Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti. ni kurmuş. Eşiyle birlikte Eğitimde Çığır Yayın Tanıtma Dergisi'ni yayımlamış. Kim Kimdir Ansiklopedisinde yer almış. Kültür Bakanlığı Çocuk Kitapları Danışma Kurulu üyesi-

ğine seçilip bir süre çalışmış. Çocuk edebiyatına emek verenlere saygı ödülü töreninde, bu alandaki başarısı saygı ile anılmış. Konya-Ereğli-İvriz Anadolu Öğretmen Lisesi'nde 50. hizmet yılı ödülünü almış. Başkent Niğde Vakfı'nca "Niğdeli Yazarlar Ödülü'ne layık görülmüştür. Okumayı Öğrendim, Çocuk Gözüyle Atatürk, Marşlarda Türkülerde Atatürk, Atatürk İlkeleri ve Türk Devrimi, Kitap En İyi Arkadaş, Öykü Pınarı, Bir Varış Bir Yokmuş adlı kitaplarından başka son olarak, Niğde İli Halk ozanı ünlü Âşık Tahirî'yi tanıtan 290 sayfalık çok değerli kitabı da yazmıştır. Emekli olmasına karşın belirtilen nitelikteki çalışmalarını şimdi de coşku ile sürdürmektedir. Hacı Angı'yı candan kutlarım.

Böyle, insanı etkin ve mutlu kılan başarılar için, hangi alanda olursa olsun, çalışma konusunu öz gerçeklerimize, yeteneklerimize göre seçmek de yetmez. Başarı düzeyini de önceden iyi tasarlamak, planlamak, gerçeğe yakın belirlemek gerekir. Yoğun bir coşku ile giriştiniz mi işe, varolan tüm yeterliliğinizi de daha başarılı kullanabilirsiniz. Aynı alanın, konunun daha ötesine geçmeye coşku ve direngen bir tutuşla yöneldiniz mi, asıl varılması gerekene ermeniz daha kolaylaşır. Bunun için ünlü düşünür T.H. Huxley, "Gerçeklerin öte yanına geçmeyi reddedenler nadiren gerçeğe erişebilirler" diyor. Çabalarımız bizim için gerekli olanın ötesine geçmede yegînlik kazandı mı, gerekli olana erişme olasılığı daha da artar. Gerçekleştirebileceğimiz amaçlar seçmek, girişimlerde bulunmak, kişiye başarının tadını, mutluluğunu yaşattır. Geçerli seçim yapabildik mi, ayrıcasız tümümüze bu sevinci yaşama olanağı doğar. Zaten yaşam, bir seçmeden başka nedir ki?

BİR HAYAT ÖYKÜSÜ

Ali Rıza GENÇOSMANOĞLU

Sevgili eşim Ayşe Sıdıka'nın aziz hatırasına

İLK YILLAR

Yuvamızda gerçek sevgiyi
Sen öğrettin bize en iyi
Mutlu yuva kurdun sen bize
Sende döndük benliğimize

Onca yıllar çok çabuk geçti
Rüya gibi anlık süreçti
Kötülükten her an sakındın
Çünkü sen bir bilge kadındın

HAYAT BOYU

Altmış bir yıl, bir ömür, nasıl geçti düş gibi
Bir hayal görmüş gibi, bir ışık görmüş gibi
O mutlu senelerim ne çabuk geçti gitti
Göz açıp yummak gibi, sanki bir anda bitti

İnsanlık sevgisiyle gülücükler serperdin
Bizlerden başka sanki yoktu senin bir derdin
Dualar heceleyip asumana üflerdin
Ulu Tanrım sen bizi kemlikten koru derdin

HAYATA VEDA

İkibinaltı yılı şubatın ondördünde
Gözlerinin ışığı söndüğü acı günde
Artık bize diyordun elveda sevdiklerim
Hepinize ebedi mutluluklar dilerim

SON DİLEĞİM

Bir gün buluşursa ruhum UKBADA
Bir daha doğardım sanki dünyaya
El ele koşarak o sonsuzluğa
Birlikte olalım ulu TUBADA

BİR GEZİNİN ARDINDAN...

M. Cavit ALPASLAN

Ankara - Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği'nin Kadın Kolları yöneticisi Nihal Gençaydın Hanımefendinin tertiplelediği kaçıncı geziydi, bilemiyorum. Benim katıldığım ikinci geziydi. Gezi programının üzerinde "DOĞU KARADENİZ YAYLA GEZİSİ" yazılıydı.

22 Haziran 2007, Cuma günü saat: 22.00'de Ankara Garı'nın önünden kalktık. Geziye katılmak istiyorum diyenlerin birçoğu gelmemişti. Nihal Hanımı zor durumdan, rehber Semih Bey; Vanlı hanımlardan kalabalık bir grup alarak kurtarmıştı. Geceyi türkü ve şarkılarla iki molayla 'Sungurlu-Samsun' geçirdik. Yarı uyku, yarı uyanık, sabah güneşinde Ordu'ya vardık. Ordu'nun dereleri yukarı akıyor, Karadeniz dağlarından aşağılara doğru köpük köpük, doğanın tüm renkleriyle bezenmiş ormanlar arasından Karadeniz'e akıyor. Şehir içinden, ormanlar arasından kıvrıla kıvrıla bir tepeye vardık.

Boztepe...

Bu adı oraya hangi aymaz vermiş! Renk renk, boy boy, yapraklı, iğne yapraklı ağaçlar... Ağaçları boğan dev sarmaşıklar ve toprağın varlığını göstermeyen eğrelti otları...

Gök mavi, yer yeşil...

Şairin deyişiyle: "Bir masal meyvesi gibi, / Dal uçlarında paylaştık." Güneşin renklerini, gök ve deniz mavisini ve orman yeşilini.

Tepenin üstündeki turistik tesislerde nefis bir kahvaltı yaptık.

Ordu'yu gezdik, ormanlar arasında kaybolmuş bir şehir...

Otobüsümüz yollarda.

Ağınli dostlarla, arkadaşlarla, eşim Leman, kardeşlerim Nuran, Mebrure, baldızım Saliha'yla ve de Vanlı bayanlarla...

Tur operatörü Semih Bey, yeni açılan Karadeniz sahil yolunda hızla ilerleyen otobüsün en önünde mikrofonla geçtiğimiz yerleri anlatıyor.

Giresun'da durmadık, Trabzon'da şehir turu yaparak Akçaabat'ta meşhur köfteyle öğlen yemeği yedik. Ayasofya Müzesi ve Atatürk Köşkü'nü gezdik.

Saat: 17:00... Maçka Coşandere tesislerine geldik.

* * *

Adı üstünde Coşandere, dere değil, coşan, çağlayan küçük bir ırmak. Üstte gökyüzü var, altında çağlayan bir ırmak. Dik yamaçlar. Bu yamaçlarda tek tek ahşap konaklar ve orman...

Akşam karanlığında dik yamaçlardaki konutların ışıkları, gökyüzünün yıldızları gibi. Gecenin karanlığında o ışıkların yıldız olduğunu sanırsınız. Dere kenarlarından geçen dar asfalt yolda her evin teleferik hattı var. Dolmuşlar şehirden getirdikleri siparişleri bu hatlarla ulaştırıyor.

Konaklama yerimiz ırmağın kenarında; her tarafı ahşap olan bir motel.

Motelin yemekhanesinde hoş bir akşam geçirdik. Kızlı-erkekli Karadeniz uşakları kemençeyle horon teptiler. Bizimkilerden onlara eşlik edenler oldu.

İrmak kenarındaki masalarda kahvaltı yaptık. Çağlayanın gökyüzüne yayılan su zerrecikleri saçlarımızda damlacıklar oluşturunuyordu.

Her yer, başka bir vadi başka bir çağlayan! İşte Altındere vadisi! İşte SUMELA! Köpüklü ırmak ve çağlayan!

Bu yörelerde dere ve ırmak suları; dik yamaçlardaki kar beyazı renginde.

SUMELA: Doksan derecelik yamaçta kayalar üzerinde oyulmuş Rum manastırı. Oraya çık-

mak öyle kolay değil, arkadaşlarımızın çoğu minibüslerle dağı arkadan dolanarak manastıra ulaştı. Bazılarımız yiğitlik yaparak yamaca tırmandık. Kaç saatte çıktık? O yolculuğu bir daha yaşamak mı? Allah korusun...

ZİGANA YAYLASI: Akşam olmak üzere, otobüsümüzle vadilerin dar yollarından kıvrıla kıvrıla çam ve reçine kokularını soluyarak yaylaya çıkıyoruz.

Kaptanımız, yaylanın hafif eğimli küçük düzlüğünde durdu. İşimize yarayacak eşyalarımızı indirdik. Elimizdeki numaralara göre yamaçtaki bungalovalara yerleştik. Balkondan etrafa bakıyoruz. Mavi çam ve köknar ormanlarının aralarında kar kalıntıları. Yerden fokur fokur kaynayan kar suları... Yemyeşil çayırlar, renk renk kır çiçekleri. Akciğerlerimizi doyuran oksijenli hava. Kollarımızı yana kaldırıp soluyoruz! Soluyoruz! İşte VATAN! Evet bu vatan bizim!..

Kaloriferler yanıyor, banyoda sıcak su hazır. Duş yapıp sıcak yataklarımızda bir müddet dinleniyoruz. Televizyon yurdun birçok yerlerinde hava sıcaklığının +40 dereceyi aştığını bildiriyor.

Hazırlıklı olanlar kışlık kazağıyla, elbiseleleriyle geliyor yemek salonuna. Kocaman salonun ortasında, daire şeklindeki şöminede kalın kütükler yanıyor. Kor kor ateş ve yalımların ortalığa yaydığı sıcaklık, gergin kaslarımızı gevşetiyor. Yerli sanatçıların sunduğu nefis müzikle yemekler yeniyor, rakılar içiliyor. İçkinin verdiği mutlu yüz, buğulu gözlerle herkes müziğe eşlik ederek oyun oynuyor...

Vücutlar ve ruhlar dinlenmiş. Yürüyüş, kahvaltı. Yeni günle yeni serüvenler!..

Sürmene, Çamburnu, Çaykara ve işte UZUN GÖL...

Yemyeşil vadinin ortasında masmavi; suları pırıl pırıl bir göl. Yaban ördekleri insanlardan ürkmüyor. Vadiye inen karlı derelerden göle akan

şelaleler. Dağ doruklarındaki kara bulutların saçtığı yağmur altında gezen, “ah!... ne güzel” diyen çocuklar, başlarını gökyüzüne kaldırıp dilleriyle damlacıkları emiyor. Büyükler başlarını göğe kaldırarak bütün vücutlarıyla yağmuru sindiriyor. Hanımlar saçlarını savurarak ısıtırken; birileri şemsiyenin altına gizleniyor...

Keşke buradaki yapılaşmaya bir sınır getirilse.

* * *

Yeni bir günle başlıyoruz Rize gezisine.

Önce Zigana geçidini görüyoruz. İki bin metre uzunluğunda olan tünelin kuzey girişi Rize, güneyi Gümüşhane topraklarında.

Otobüsümüz duraksamadan tünele giriyor. Git git dakikalar bitmiyor. Ve nihayet sona geldik. Arabamızdan iniyoruz. Gümüşhane çok soğuk. Burada yerli ürünler satan birkaç satıcı kürklerle bürünmüş. Onlardan ürünler alıp adsız çeşmenin soğuk suyundan içip, elimizi yıkadıktan sonra üşüyerek otobüsümüze koşuyoruz.

Rize başka bir güzel. Dik yamaçlarda köşkler ve de konaklar, beton yığınları arasında kalabilmiş. Botanik bahçesi, ayrı bir güzel. Asırlık çamlar, çınarlar, renk renk çiçekli bodur ağaçlar, betonlar arasında bir vaha gibi. Nihal Hanım'ın buraları çok iyi tanınması büyük avantaj. Bizi en iyi lokantaya götürdü. Doyurucu ve ucuz yemekler enfesti.

Rize'nin gezilecek yerlerini gezip, yerli dokuma mağazalarından alışveriş yaptık. Ah hanımlar! Böyle yerlerden çıkmak bilmiyorlar!...

Yol, hep yol, daima yol. Zaten gezi ve yol iç içe bir kavram değil mi? İşte Çamlıhemşin! Şarkı ve türkülerle girdik bu dar vadiye. Çarşığı gezdik. Hanımlar, güzel kızların başörtülerine hayran kaldı. Bütün kızlar, televizyon dizisindeki “Tatlı Belâ Fadime” gibiydi.

Çamlıhemşin dar bir vadiye nasıl yerleşmiş? İki arabanın karşılıklı geçmesi çok zor. Yamaçlar

Ağnılar Rize’de

çok dik. Herkes bu güzel vadiyi seyredirken Necmi Atalay göz ucuyla benim okuduğum kitaba bakıyordu!...

Ve işte FIRTINA VADİSİ...

Bu vadinin fırtınası, Türkiye’yi sarmış ve sarsmıştı. Baraj yapılsın, yapılmasın tartışması doğacıları ayağa kaldırmış, yöre halkı da tartışmanın ortasında kalmıştı. Yapılmasın diyenler savaşı kazanmıştı. İyi ki kazanmışlar! Vadiyi gören herkes son tümceyi paylaşır.

“Zirveleri bulutları delen dağlar,/ Başı du-manlı dağlar!/ Yamaçları yeşilin bütün tonlarıyla donanmış dağlar!..”

Sizi ben nasıl tanımlayayım, sizi hangi sözcükler anlatır ki? Ve kayalıklar! Irmağın söküp bıraktığı kayalıklar! Siz kayalar, sizi getirip buraya bırakan ırmağınızla bu denli savaşınıza ne demeli?

Müthiş bir savaş! Müthiş bir manzara!

Sarp ve yüksek dağlardan köpük köpük akan ve de getirdiği tonlarca ağırlıktaki kayaların üzerinden gökyüzüne fıskırırcasına yükselip; yatağına çağıl çağıl, köpük köpük dökülen ırmak.

Bu manzarayı hem yükseklerden hem kıyılarından doya doya yaşayarak gözledik. Hele kıyıdaki

değirmenden bozma motel! Konforlu olmayan bu motelde iki gece kaldık. Adı “DOĞA MOTEL.” Otobüsümüz dar vadide yolu kapatmayacak bir yerde park etti. Bütün sesleri alt eden çağlayan sesiyle girdik motele.

Su zerrecikleri gökyüzüne ince bir bulut gibi yükseliyordu. Salondaki raflar kitaplarla doluydu. Kitapların çoğu Fransızca idi. Türkçe olanlar da Cumhuriyetimizin kuruluş, devrimler ve de Türk-Dünya klasiklerinden oluşuyordu. Salonda gezi boyunca bulamadığım Cumhuriyet gazetesi de vardı.

Otelin sahibi; İdris Duman, 75 yaşında ak saçlı bir vatandaş. 1950 yılında Fransa’ya işçi olarak gitmiş. Sorbon Üniversitesini bitirip elektrik mühendisi olmuş. Emekliliğine kadar orada çalışıp vatanına dönmüş. Buradaki bir köy değirmenini alıp tek başına motel haline getirmiş. Ünlü Fransız yazarı ALPHONSE DAUDENT’in “DEĞİRMENİMDEN MEKTUPLAR” öyküsünde olduğu gibi bir yaşantı sürdürüyor. Hiç evlenmemiş, kendisini halka adanmış. Kitapları gençlere okutuyormuş.

İki gece kaldık Doğa Motel’de. Ön balkonlarda oturup demli çaylarımızı içerken, köpüklerden sıçrayan alabalıkları, akşamları orman içlerinde ateş böceklerini seyrettik. Yerli gençlerle horon teptik, oyunlar oynadık.

Necmi, benim kitaba kafasını takmış. Hem içkisini içiyor, hem oynuyor, hem kitaba göz atıyor...

Hopa’ya gittik. Sarp Kapısı’nı gördük. Köyün yarısı Gürcülerde, yarısı Türklerde. Gürcü kadınlar bu tarafta çalışıp akşam köylerine gidiyor.

Bu gezide Karadeniz’in güzelliklerini gördük. Ben gördüklerimin ilginç olanlarını size anlattım. Güzellikleri yaşarsanız ve görürseniz tadına varırsınız.

Nihal Hanım, size sonsuz teşekkürler.

Yeni yerlere, yeni geziler beklentileriyle...

İLK CİNAYET

Ömer SEYFETTİN

Ben hep acı içinde yaşayan bir adamım! Bu sıkıntı adeta kendimi bildiğim anda başladı. Belki daha dört yaşında yoktum. Ondan sonra yaptığım değil, hatta düşündüğüm kötülüklerin bile vicdanımda tutuşturduğu sonsuz cehennem sıkıntıları içinde hâlâ kıvranıyorum. Beni üzen şeylerin hiçbirini unutmadım. Anılarım sanki yalnız hüznün için yapılmış.

* * *

Evet, acaba dört yaşında var mıydım? Ondan önce hiçbir şey bilmiyorum. Bilinç, başımıza nasıl yakmayan bir yıldırım gibi düşer. Tolstoy, daha dokuz aylık bir çocukken kendisinin banyoya sokulduğunu hatırlıyor. İlk duygusu bir hoşlanma! Benimki müthiş bir sıkıntıyla başladı. Ben ilk kez kendimi Şirket vapurunda hatırlıyorum. Hâlâ gözümün önünde: Sanki dünyaya o anda doğmuşum, annemin kucağı... Annem, yanındaki çok sarı saçlı, genç bir hanımla gülüşerek konuşuyor, cıgara içiyorlar. Annem cıgarasını ince gümüş bir maşaya takmış. Ben bunu istiyorum.

- Al ama ağzına sürme! diyor.

Bana bu ince maşayı veriyor, cıgarasını denize atıyor. Galiba yaz. Çok aydınlık, çok güneşli bir hava... Annem, konuşurken mavi tüylü bir yelpazeyi yavaş yavaş sallıyor. Ben kucağından kayıyorum. Beni kollarımdan tutarak yanına oturtuyor. Gümüş maşacığın halkasına parmağımı takıyor, annem görmeden ucunu ağızma sokuyor, dişlerimle ısıyorum. Konuştuğu sarı saçlı hanımın çarşafı mavi... Ben beyazlar giymiştim. Başım açık. Saçlarım çok. Hem galiba dağılmış. Annem bunları düzeltirken başımı yukarıya kaldırıyorum. Güneşten kum kum parlayan tentenin kenarında el kadar bir gölge kımıldıyor.

- Bak, bak! diyorum.

Annem de başını kaldırıyor:

- Kuş konmuş, diyor.

- Tutulmaz, diyor.

Ben yine istiyorum. Annem şemsiyesiyle bu gölgenin altına vuruyor. Ama gölgede kımiltı yok. Yine yanındaki hanıma dönüyor:

- A, kaçmadı.

- Neye acaba?

- Yavru olacak mutlaka.

-

- Anne, ben kuşu isterim! diye tutturuyorum.

O vakit annem yelpazesini bırakıp ayağa kalkıyor, beni koltuklarımdan altından tutuyor ve küçük bir top gibi dışarıya kaldırırken diyor ki:

- Birdenbire tut ha!

Başım keten tenteye yaklaşıncaya, gözlerim kamaşıyor. Ellerimi uzatıyorum. Tutuveriyorum. Bu, beyaz bir kuş... Annem alıyor elimden, öpüyor, sarı saçlı hanım da öpüyor, ben de öpüyorum.

- Ah, zavallı daha yavru.

- Martı yavrusu.

- Uçamıyor olmalı.

- Denize düşerse boğulur.

- ...

Öteki kadınlar da söze karışıyor, “Yaşamaz!” diyorlar. Annem beyaz kuşu, “A zavallı, a zavallı!” diye uzun uzadıya okşadıktan sonra benim kucağıma veriyor.

- Eve götürelim, belki yaşar, diyor, ama sakın sıkma yavrum.

- Sıkmam.

- Böyle tut işte.

Gümüş maşacığına bir ince cıgara takıyor. Yanındaki hanımla yine dalıyor söze. Kuşcağızın tüyleri o kadar beyaz ki... Dokunuyorum... Kanatlarının kemikleri belli oluyor. Ayakları kırmızı. Kaçmak için hiç çırpınmıyor, şaşırılmış. Gözleri yusuvarlak. Kırmızı gagasının kenarında sanki sarı bir şey yemiş de bulaşığı kalmış gibi sarı bir iz var. Boynunu uzatarak çevresine bakmaya çalışıyor. Ben o zaman gözlerimi anneme kaldırıyorum. Yanındaki hanımla gülüşerek konuşuyorlar. Benimle ilgili değil. Sonra beyaz kuşun uzanan ince boynunu yavaşça elimle tutuyorum. Bütün gücümle sıkmaya başlıyorum. Kanatlarını açmak istiyor. Öteki elimle onları tutuyorum. Bütün gücümle sıkmaya başlıyorum. Kanatlarını açmak istiyor. Öteki elimle onları tutuyorum. Mercan ayakları dizlerime batıyor. Sıkıyorum, sıkıyorum, sıkıyorum. Dişlerimi, kırılacak gibi sıkıyorum,

gık diyemiyor. Sarı kenarlı gagacığı titreyerek açılıp kapanıyor. Pembe sivri dili dışarı çıkıyor. Yuvarlak gözleri önce büyüyor. Sonra küçülüyor, sonra sönüyor... Birdenbire, kasılmış ellerimi açıyorum. Beyaz kuşcağızın ölüsü “pat!” diye düşüyor yere.

Annem dönüyor, eğiliyor. Yerden bu henüz sıcak masum ölüyü alıyor. “A... Aaa... Ölmüş!...” dedikten sonra bana dik dik bakıyor:

- Sıktın mı?
- ...
- Söyle bakayım?
- ...

Karşılık veremiyor, avazım çıktığı kadar ağlamaya başlıyorum. Annemin elinden beyaz kuşun ölüsünü sarı saçlı hanım alıyor:

- Ah, ne günah!
- ...
- Zavalıcık.
- ...

Başka kadınlar da söze karışıyor. Karşımızda oturan şişman, yaşlı bir kadın cinayetimi bildiriyor:

- Boğdu. Gördüm vallahi, ne hain çocuk...
- ...

Annem sapsarı kesilmiş, sesi titriyor: “Ah insafsız!” diye bana yine acı acı bakıyor. Daha beter ağlıyorum. O kadar ağlıyorum ki ... Beni artık susturamıyorlar. Ne vakit, nerede, nasıl sustuğumu bugün hatırlayamıyorum. Sanki sonsuza kadar ağlıyorum.

Kendimi bilir bilmez yaptığım bu cinayetin üzerinden işte otuz yıldan fazla bir zaman geçti. Şimdi Şirket vapurlarının güvertelerinde otururken ne zaman bir martı görsem, birdenbire, neşemi kaybederim. Bir çocuk haykırışıyla ağlamak isterim. Yüreğimin içinde derin bir sızı büyür, büyür. Göğsümü acıtır.

“Ah insafsız!” diye beni azarlayan anneciğimin hiç bitmeyen paylamasını duyar gibi olurum.

BİR YÂR İÇİN

Mehmet ERGÖNÜL

Uçan kuşla yarıştığım
Bir yâr için, bir yâr için.
Masallara karıştığım
Bir yâr için, bir yâr için.

Açılıp yaprak oluşum
Çekilip bayrak oluşum
Çürüyüp toprak oluşum
Bir yâr için, bir yâr için.

Sıladan uzak oluşum
Gurbet elde kayboluşum
Ateşi canda buluşum
Bir yâr için, bir yâr için.

Kilimi suya salışım
Kuşlara keman çalışım
Yurtsuz, yuvasız kalışım
Bir yâr için, bir yâr için.

Dağ olup, selsiz oluşum
Saz olup, telsiz oluşum
Anadan dilsiz oluşum
Bir yâr için, bir yâr için.

Yağız atlarla geçtiğim
Tuna’dan avuçla içtiğim
Zaferlerle seviştiğim
Bir yâr için, bir yâr için.

Bu yâr sensin Anadolu’m
Sarmaya yetmiyor kolum
Hem köleyim, hem de kulum
Bir yâr için, bir yâr için.

ÇOCUKLARDA DOKTOR KORKUSU

Duygu Çataltaş ÇALIŞIR

Korku, yeni deneyimlerle baş etme ve tehlikeyden korunma konusunda yardım eden doğal bir durumdur. Korkuların bir kısmı çocuğun gelişim süreci içerisinde kendiliğinden oluşup kaybolabildiği gibi bir kısmı da öğrenme sonucu oluşur. Doktordan korkmak öğrenilen bir korkudur.

* Çocuklar doktordan neden korkar?

Çocuk üzerinde otorite sağlayabilmek ve söz dinletebilmek için çocuğu çeşitli varlıklarla korkutma, toplumumuzda azımsanmayacak kadar çoktur. Doktor bunlardan biridir. “Yemeğini yemezsen hasta olursun, doktor da sana iğne yapar” tarzında söylemlerle çocuğa yemek yedirilmeye çalışılır. Doktor ve iğne kavramları ile çocuk tehdit edilir. Genel sağlık kontrolü, aşılama ya da hastalık durumlarında doktora gidildiğinde ise çocuk kendisine söylenenleri hatırlar ve kaygı duyar.

Sık hasta olan ya da kronik sağlık sorunları olan, hastanede uzun süre yatmış çocuklarda da doktor korkusu yoğun bir şekilde görülür. Sonuçta doktora gitmek eğlenceli bir durum değildir. Çocuklar muayene olmaktan, ağızlarının, kulaklarının kuralanmasından hoşlanmazlar. Hele de iğne yapılması ya da aşı olmak hiç de keyifli bir durum değildir. Bu deneyimi bir iki kez yaşayan çocuk aynı olayları yeniden yaşayacağı endişesi ile doktora gitmeyi reddedebilir, muayene sırasında huysuzlanabilir. Hatta bazı çocuklarda beyaz önlük giyen herkesi doktor sanıp ürkme ya da gittiği bir yeri doktor muayenehanesine benzetmesi için girmek istememe davranışları da görülebilir.

* Çocuğun doktordan korkmaması için neler yapılmalı?

Doktor korkusunun oluşmaması için yapılabilir en önemli şey çocuğu doktor figürü ile korkutmamaktır. Disiplini sağlayabilmek ve söz geçirebilmek için dışardan bir otorite figürü seçmek yerine anne-babaların bu konuda kendilerini geliştirmeleri, uygun disiplin yöntemlerini benimsiyor olmaları, kural ve sınır koyabilmeleri, kararlı ve tutarlı olabilmeleri gerekmektedir.

Bunun dışında doktora gitmeden önce orada neler yapılacağı, doktorun nereleri muayene edeceği, aşı yapılıp yapılmayacağı çocuğa basitçe anlatılmalı ve doğrular söylenmelidir. Belirsizlik, çocukları her zaman çok ürkütür, kaygı duymalarına neden olur. Bu nedenle yapılacak her türlü aktivitenin çocuğa önceden haber veriliyor olması önemlidir.

*Anne-babalar çocuklarına bu konuda nasıl yardımcı olabilirler?

- **Doktorculuk oyunu oynayın:** Dramatizasyon oyunları çocukların günlük yaşamı öğrenmelerini sağlayan, çocuğun günlük yaşamda gördüklerini ve duygularını yansıtan oyunlardır. Doktorculuk oyunu oynamak çocuğa doktora gittiğinde neler yaşayacağını eğlenceli şekilde anlatır. Özellikle doktora gitmeden birkaç gün önceden oynamaya başlayan doktorculuk oyunu, çocuğun yaşayacakları konusunda deneyim kazanmasını sağlar.

- **Dürüst olun:** Anne-babalar çocuğun kaygısını azaltmak amacıyla doktora gittikleri halde başka bir yere gidiyor olduklarını ya da canının hiç acımayacağını söyleyebiliyorlar. Bu durum çocuğun kaygısını anlık azaltıyor olabilir, ancak yaşadıkları sonucu anne-babaya olan güvenini kaybetmesine neden olur. Bunun yerine çocuğa doktora ne olacağı basit ve dürüstçe anlatılmalıdır. Aşı olacaksa “doktor aşı yapacak, biraz canın acıyacak ama sonra acısı geçecek” denmelidir.

- **Kendi kontrollerinize götürün:** Sizin de doktora gittiğinizi, muayene olduğunuzu ve muayene sırasındaki tutumlarınızı görmek çocuğa model olacaktır.

- **Ödüllendirin:** Muayene sırasında sorun çıkarmadığı takdirde çocuğunuzu tebrik edin. Sevdiği bir yere götürme ya sevdiği bir şeyi alma şeklinde ödüllendirin. Ancak bu ödüllerin küçük, sembolik ödüller (şeker, çıkartma gibi) olmasına dikkat edin.

KÜRESEL ISINMA ÜZERİNE

Mehmet SELÇUK

Bütün dünyanın başına belâ olmuş, dünyamızın adeta sonunu hazırlayan, deyim yerinde ise kıyamet gününü erkene alan şu küresel ısınmanın ne olduğunu, küresel ısınmayı sonlandırmanın veya azaltmanın çarelerini arayan bilim adamı ve araştırmacı kişilerin anlatmak istediklerini bir türlü anlamak istemeyen devlet ve hükümet adamları ne düşünüyordur bilinmez.

Küresel ısınmaya neden olan karbondioksitin azaltılması hususu; 1992 yılında Rio kentinde toplanan İklim Konferansı'nda ortaya atılan öneriler ışığında ve Japonya'nın Kyoto kentinde 1997 yılında yapılan toplantıda karar altına alınmıştır. Bu durum, küresel ısınma ile ilgilenenlerin uslarında (akıllarında) durmaktadır. Söz konusu bu toplantılarda; 2008-2012 yılları arasında atmosfere salınan karbondioksit oranının %5 geriletilmiş olması kararı çıktığı halde, ülkemizin de içinde bulunduğu 55 ülke bu kararı görüşmüş ve 29 ülke, uygulanması gereken önlemleri aldıklarını 2008 yılının önce dünya kamuoyuna duyurmuşlardır.

29 ülke dışında kalan, maalesef ülkemizin de arasında bulunduğu 26 ülkenin ise bu kararları savaştırmaması, vurdumduymaz bir tavır sergilemesi herkese büyük üzüntü vermekte ve dünyamız açısından büyük tehlikeler oluşturmaktadır. Dünyanın patronu Amerika Birleşik Devletleri; dünyanın geleceği açısından çok önemli olan bu kararlara maalesef inatla direnmekte, gerçekleri görmezden gelmekte ve gereken önlemleri almadığı gibi, önlem almaya niyetlerinin olmadığını da çeşitli toplantı ve konferanslarda dile getirmektedir. Amerika Birleşik Devletleri yöneticileri gerçekleri göz ardı ederek, kendi halkını düşünmeyen bir devletin uluslararası kömür ve petrol şirketlerinin baskısına boyun eğerek, Küresel Isınmanın daha büyük boyutta artmasına neden olmaktadır. ABD, Irak'ın işgaline yönelik olarak harcadığı milyarlarca dolar tutarındaki harcamalarının bir haftalık bölümünü insanlığın gele-

ceği için, Küresel Isınma ile mücadeleye ayırmış olsa, insanlığın geleceğini daha fazla karartmamış olacaktır.

Son olarak, Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı'nın bu yıl için hazırladığı "2007- 2008 İnsani Kalkınma Raporu" açıklanmıştır. Raporda, "dünyanın iklim değişikliği konusunda gidişini değiştirmek için 5 yıldan az sürenin kaldığı uyarısı yapılmaktadır."

İklim değişikliğine karşı önlemlerde başarısızlığa uğranılması halinde, yoksulluğu azaltmak için girişilen çabaların önce duracağı, sonra azalacağı, iklim değişikliğinden de en fazla yoksul ülke vatandaşlarının etkileneneceği bilinmektedir. Geleceğe bakıldığında zengin veya fakir olsun hiçbir ülke Küresel Isınmanın etkisine bağımsızlık kazanamayacaktır. Buna örnek olarak kuraklığa, sellere, fırtınalara giderek daha fazla maruz kalınacağı bir gerçektir.

Dünyamız karşı durulamayacak kadar bir ekolojik felâkete doğru sürükleniyor, bunun kaçınılmaz hale geldiği henüz aksi kanıtlanmamış bilimsel bir olaydır. İklim değişikliklerini yaratan unsurlara karşı eyleme geçme konusunda ne mali kaynak ne de teknolojik kapasite eksikliği bulunmamaktadır. Eksik olan KÖNÜN NE KADAR ACİLİYET TAŞIDIĞI bilinci ile uluslararası dayanışmadır.

Ayrıca, Küresel Isınmadan dolayı meydana gelecek iklim değişikliklerinin neden olacağı kuraklık nedeni ile su kaynakları azalıp yok olacağından, bölgesel savaş ve çatışmaların çıkacağı olasıdır.

Toplantılarda, konferanslarda hangi kararlar alınırsa alınsın dünyanın birçok bölgesinde açlık, susuzluk gibi önemli sorunlarla karşılaşılmasının kaçınılmaz, başka bir deyişle Küresel Isınma ile mücadele hedeflerine ulaşamaz olduğu anlamına gelmektedir.

Yaşanabilir bir dünya için, insanlığın geleceği için tüm yetkililerin Küresel Isınmanın azaltılması için çaba harcamalarını diliyorum.

Değerli Okurlarımız,

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nin 2008 yılı abone başışı 25 YTL'dir.

2007 yılı başışını hâlâ yatırmamış olan okurlarımızın, 2 yıllık başış tutarı olan 50 YTL'yi, Ağın Kùltür ve Dayanışma Derneği'nin 101843 nolu posta çeki hesabına yatırmalarını önemle rica ederiz.

AĞIN

EGZERSİZ

Neden egzersiz yapmalıyım?

Doktorunuz egzersiz yapmanızı önerdiyse bu tavsiyeye elinizden geldiği kadar uymalısınız. Çünkü fiziksel olarak aktif olmayan kişilerde sağlık sorunları daha çok ortaya çıkmaktadır.

Düzenli egzersiz sizi ne tür risklerden korur?

- Kalp hastalıkları ve kalp krizi
- Yüksek kan basıncı
- Kötü kolesterol yüksekliği ve iyi kolesterolün düşüklüğü
- Kilo fazlalığı ve şişmanlık
- Şeker hastalığı
- İnme

Düzenli egzersiz size ne tür yararlar sağlar?

- Kalbinizi, akciğerlerinizi, kemiklerinizi ve kaslarınızı güçlendirir.
- Enerjinizi artırır ve dinçleştirir.
- Kilonuzu ve kan basıncınızı kontrol etmenize yardımcı olur.
- Stresle başa çıkmanıza yardımcı olur.
- Daha rahat uyumanızı sağlar.
- Daha iyi görünürsünüz.
- Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlar.

Ne tür egzersizler yapmalıyım?

Kalp hastalığı ve inme riskini azaltmak için atlet olmanız gerekmiyor! Her gün ya da çoğu günler hafif egzersizler yaparak yarar sağlayabilirsiniz.

Daha yoğun egzersizlerle kalp ve akciğerlerinizi daha da güçlendirebilirsiniz. Bunun için önce doktorunuza danışmalısınız.

- Yürüyüş
- Dans etmek ve evde egzersiz
- Hızlı yürüyüş, hafif tempolu koşu
- Merdiven çıkma
- Bisiklete binme, yüzme

Ne sıklıkta egzersiz yapmalıyım?

Düzenli ve belirli süre egzersiz yapmaya özen göstermelisiniz.

Günlük egzersiz 30-60 dakika arasında olmalı; haftada en az dört gün yapılmalıdır.

Başka neler yapabilirim?

Gündelik yaşamınızda küçük değişiklikler yaparak sağlığınızda büyük değişiklikler yaratabilirsiniz. Neler mi?

- Öğle yemeği molasında 10-15 dakika yürüyüş yapabilirsiniz.
- Asansör yerine merdivenleri kullanabilirsiniz.
- Gideceğiniz yerden bir süre önce araçtan inerek yürüyebilirsiniz.

Eğer kalp hastalığı ya da inme geçirdiyseniz aile bireyleri de risk altında olabilir.

Onların da bazı yaşam tarzı değişiklikleri ile risklerini azaltmaları önemlidir.

Bu yazı, Türk Kardiyoloji Derneği tarafından hazırlanan "Kalbiniz ne kadar genç?" adlı broşürden alınmıştır.

YAZARLARIMIZI TANIYALIM

Ali Rıza GENÇOSMANOĞLU

1919 yılında Ağın'da doğdu. İlkokulu Ağın'da, ortaokulu Elazığ'da, liseyi İstanbul'da bitirdi. 1958'de Yüksek Ekonomi ve Ticaret Okulu'ndan mezun oldu.

1939-1954 yılları arasında Karabük Demir Çelik Fabrikası'nda görev yaptıktan sonra, Ankara'da Makine Yedek Parçaları T.A.Ş.'de; ticaret müdürü ve Müdürler Kurulu üyesi olarak görevini sürdürdü. Daha sonra, TDC İşletmeleri'ne tekrar geri dönerek Ticari grup başkanı olarak çalıştı ve 1968'de emekliye ayrıldı. Aynı yıl, Milli Prodüktivite Merkezi'nde görev aldı ve 1982'ye kadar burada çalışmaya devam etti.

Ağın-Tataragaşı Mahallesi'nden Zeynep-Mehmet Sabit Gençaydın'ın oğlu olan ve eşini 2006 yılında yitirmiş bulunan Ali Rıza Gençosmanoğlu, 2 erkek çocuk babasıdır.

Ahmet Rahmi ERCAN

1929 yılında Vahşen'de doğdu. İlkokulu Ağın'da okudu. 1948'de Akçadağ Köy Enstitüsü'nden, 1962'de de Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Pedagoji Bölümü'nden mezun olduktan sonra AÜ Eğitim Bilimleri Fakültesi'nde yüksek lisans yaptı.

Palu'nun Ziver köyünden sonra; Ağın-Aşağıyananlı köyü, Keban, Bakırmadeni, Nevşehir, Ankara ve Gümüşhane'de öğretmenlik, müfettişlik, Milli Eğitim müdür yardımcılığı yaptı. Ankara Rehberlik ve Arş. Mrk.'nde çalışırken 1980'de emekliye ayrıldı.

Çeşitli dergilerde yazıları yayımlanan Ercan'ın; Öğretimde Uygulamaya Giriş, Eğitim Sosyolojisi, Öğrenci Tanıma Teknikleri, Başarım Sanatı, Öğretmen Davranışları, Etkin Öğrenme Sürecinde Öğretim Yöntemleri ve Öğretmen, Yaşam Boyu Başarı ile Çocuklar Nasıl Öğrenir? adlı kitapları da bulunuyor.

Ağın-Şenpınar Mahallesi'nden Hatice-Halil Ercan'ın oğlu olan Ahmet Rahmi Ercan, evli ve 4 çocuk babasıdır.

Nihat ASYALI

1934 yılında Ağın'da doğdu. İlk ve orta öğretimini Ankara'da tamamladı. AÜ Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu.

Yargıçlık sınavından sonra Eflani'de C. savcı yardımcısı olarak çalıştı. Daha sonra Maliye Bakanlığı'na geçti ve raportör olarak çalışırken, açılan sınavı kazanarak Danıştay'a atandı. 1981'de Danıştay savcılığı görevinden emekliye ayrıldı.

Asyalı; öykü, şiir, tiyatro oyunu yazmayı, oynamayı ve yönetmeyi hiç bırakmadı. Öğrencilik yıllarında yazdığı şiirleri Kaynak, Mavi ve Varlık dergilerinde yayımlandı. G.Boccaccio'nun bir öyküsünden esinlenerek yazdığı "Dirilen Adam" oyunu, AÜ Tiyatrosu'nda sahnelendi. Ülkemizin ilk sinema-tiyatro dergisini çıkardı. Ankara Deneme Sahnesi'nin kurucuları arasında yer aldı, burada yönetmen ve

oyuncu olarak çalıştı. ADS için, Yaşar Kemal'in 'Yer Demir, Gök Bakır' romanından uyarlayıp yazdığı "Uzundere" oyunu, 1966'da Fransa'nın Nancy kentinde yapılan uluslararası yarışmada 'Dünya birincisi' oldu. Çağdaş Sahne' de sergilenen "Grev" ve "Çimento" oyunları ise birçok şehirde beş yüze yakın gösterime girdi. "Yunus Diye Göründüm" oyunu DTCF, Devlet Tiyatroları ve Almanya'da, "Ateşle Oynayan" adlı oyunu da DT sahnelendi.

TRT'de senaryoları yayınlanan, "Devlet Kuşu" ve "Rab Şeytana Dedi ki" adlı oyunları DT repertuarında bulunan Asyalı, Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nde de uzun yıllar 'Yazı kurulu' üyeliği yaptı.

Ağın-Hacıyusuf Mahallesi'nden Zeynep Şükran-öğretmen Mehmet Bahattin Asyalı'nın oğlu olan Nihat Asyalı, evli ve 1 kız çocuğu babasıdır.

Ülkü Soylu BAYATA

1940 yılında Konya'da doğdu. İlk ve ortaöğrenimini Malatya, Bitlis ve Elazığ'da tamamladı. 1957'de Elazığ Kız Öğretmen Okulu'ndan, 1959'da da Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Edebiyat Bölümü'nden mezun oldu. Sonraki yıllarda Yabancı Diller Yüksek Okulu İngilizce Bölümü'ne devam etti ve TODAİE ile HÜ Edebiyat Fakültesi Mezuniyet Sonrası Eğitimi Bölümü'nü de bitirdi.

Trabzon-Beşikdüzü Kız Öğretmen Okulu'nda öğretmenliğe başladıktan sonra Hasanoğlu Atatürk Öğretmen Okulu'na atandı. 1964 yılında Ankara'daki Film-Radyo-Televizyon ile Eğitim Merkezi Radyo Bölümü'nde metin yazarı olarak görev aldı. Okul Radyosu adıyla yayınlanan eğitim programlarında yüzlerce program hazırladı. 1980'de emekli olduktan sonra da, TRT'ye program hazırlamayı ve özel dersanelerde öğretmenlik yapmayı sürdürdü.

Ağın-Hacıyusuf Mahallesi'nden Fahire-öğretmen Sadettin Soylu'nun kızı olan ve Nazım Bayata ile evli bulunan Ülkü Bayata, 2 kız çocuğu annesidir.

Duygu Çataltaş ÇALIŞIR

1973 yılında Ankara'da doğdu. İlk ve ortaöğrenimini Ankara ile İstanbul'da tamamladı. 1995'de İstanbul Üniversitesi, Rehberlik ve Psikolojik Danışmanlık Bölümü'nden mezun oldu.

Mezuniyetini takiben bir danışmanlık merkezinde eğitimci olarak çalışmaya başladı. Daha sonra, bir ilköğretim okulunda okul rehberliği yaptı. 2000 yılından bu yana da, yine İstanbul'da özel bir danışmanlık merkezinde eğitim çalışmalarını sürdürmekte; otizm, gelişimsel problemler, zihinsel gerilikler, okula hazırlık ve öğrenme güçlükleri vb. konular ile 0-6 yaş çocuklarında görülen ruhsal-davranışsal sorunlara yönelik olarak ailelerine danışmanlık yapmaktadır.

Ağın-Uzungil Mahallesi'nden Gülay Baytaş ile Şenpınar Mahallesi'nden Orhan Çataltaş'ın kızı olan Duygu Çataltaş Çalışır, evli ve 1 çocuk annesidir.

FIKRALAR

Akıllıyım Akıllı, Mangala Ettim

Ağın'ın eski delilerinden Tufan bir kış gününü Ağın'da dolaşmaktadır. O yıllarda Ağın'da otel yoktur. Gece olunca Tufan'ı sokakta bırakacak değiller ya yedirip-içirdikten sonra derler ki, "Tufan'ı camide yatıralım." Hoca ile anlaşarak Tufan'ı camiye koyar, kapıyı da üzerine kilitlerler. Hoca evine gidip bir güzel yatar. Sabah ezanı için erkence kalkınca aklına birden Tufan gelir. Kendi kendine:

- Yahu, bu adamın çiši gelince nereye eder, kapıyı da üzerine kilitledik.

Abdest almadan acele acele caminin yolunu tutar. Kapıyı açar açmaz Tufan'ı karşısında görür. Hoca daha bir şey sormadan, Tufan:

- Akıllıyım akıllı, mangala ettim, der.

İşte o günden sonra Deli Tufan'ın bu sözü Ağın'da bir deyim haline gelir.

Ben de Palanı Verecek Göz Var mı?

Çok eski yıllarda Ağın, Keban'a bağlıyken postacılık yapan Pağnikli Fazlı Dayı, bir gün Keban'dan postayı alarak Ağın'a doğru yola çıkar. Atıyla Denizli yokuşunu tırmanırken, eşkıyalar biçarenin yolunu keserler. Fazlı Dayı'nın atından başka neyi var ki alsınlar. Hakikaten bakarlarki bizim garip postacıda alınacak bir şey yok. Bu sefer de ata göz dikerler. Palanını da beğenmemiş olacaklar ki, onu çıkarıp attıktan sonra atı çıplak olarak alıp giderler. Bizim Fazlı Dayı palanla baş başa kalınca, ne yapsın garip, palanı omuzuna vurarak Ağın'a gelir. Fazlı Dayı'nın soyulduğunu anlayan Ağınlılar "Geçmiş olsun." dedikten sonra olayın nasıl olduğunu sorarlar. Fazlı Dayı bir bir anlatır. Neticede Ağınlılar:

- Yahu Fazlı Dayı, palanı niye almadılar? diye sorduklarında:

- Siz deli misiniz, heç bende eşkıyaya palan verecek göz var mı? der.

Bu Senin İse Benimki Hani?

Bir gün bir grup Beyelmalı, komşu köye düğüne giderler. Mevsim yazdır. Gece, düğün sahibi bir çarşaf vererek bunları damda yatırır. Beyelmalı gençler yıldızları seyrederek uykuya dalacakken, birinin bacağı kaşınır. Elini çarşafın altına sokarak başlar kaşımaya. O sırada çarşafın altındaki arkadaşı, biraz sertçe:

- Eyi vallaaa, nedisin laaa?

Bacağını kaşıyan arkadaşı cevap verir:

- Bacağımı kaşıyım, sana neee, der.

Bunun üzerine arkadaşı:

- O gaşıdığın bacak benim yav, deyince:

- Peki o seninse, benimki hani? der.

Gel ki Sarılam

Hilmi Hoca'nın oğlu Mehmet, Tataragaşı Mahallesi'nde Sakallı'nın karısı Hatice Ablayı "Sana sarılacağım." diye kızdırmış. Bir gün yine, "Gelki sarılam." diye kovalıyor. O da örtmenin altına doğru kaçıyor. Tam o sırada karşıdan Noman Amca (Numan Gençaydın) çıkmış. Ne olduğunu anlamadan ona engel olmak için, "Nereye gızz?" diyerek kollarını açınca, Hatice abla, "Uyy bu da sarılacak, nedem Allah!" diyerek köşeye oturmuş.

Aferin Sana Osman

Ahmet Dayı'ya, Ankara'da askerliğini yapan komşusu Osman, bayram tebriği yolluyor. Kartpostalın üzerinde Sıhhiye Meydanı'ndaki resmi elbiseli Atatürk heykelinin resmi vardır.

Ahmet Dayı, kartı donuk gözlerle süzerken şöyle der:

- Aferin yavrum Osman, askerlik sana yakışmış.

* Ağın'a Yolculuk, Ağın Kaymakamlığı - 2005, Sh: 187-191

HABERLER

* Ağın - Karamağara Köprüsü için, geçen yıl olduğu gibi bu yıl da Bütçe'ye 1 milyon YTL ödenek kondu.

Verilen bu ödeneklerle köprü inşaatının yapımına ve ilerlemesine olanak bulunmadığından, ayrılan bu ödeneğin artırılmasına yönelik olarak Derneğimizce çalışmalar sürdürülmektedir.

* Meskene Dayalı olarak gerçekleştirilen son nüfus sayımı sonuçlarına göre Ağın merkez nüfusu (Akpınar, Balcılar, Başpınar, Şenpınar dahil) 1.824 kişi, köy nüfusları ise; Altunayva 65, Aşağıyabanlı 33, Bademli 40, Bahadırlar 32, Balkayası 29, Beyelması 65, Demirçarık 28, Dibekli 23, Kaşpınar 24, Modanlı 72, Öğrendik 41, Pul 45, Samançay 30, Saraycık 272, Yedibağ 125 ve Yenipayam 33 olmak üzere toplam 957 kişi olarak belirlendi. Buna göre Ağın'ın köyleriyle birlikte toplam nüfusu 2.781 kişiye düşmüş oldu.

* Elazığ-Ağınlılar Kültür, Turizm, Tanıtma ve Dayanışma Derneği'nin olağan Genel Kurulu yapıldı. Yönetim Kurulu, Av. Tan Yıldırım'ın Başkanlığı'nda, Dr. Mehmet Bulut, Bilâl Özer, Selçuk Taşer, Harun Korkmaz'dan, Denetim Kurulu'nda İsmail Yazgın, İskender İkinci, Kemal Aydoğmuş'tan oluştu.

Yeni yönetim kurulunu kutlar, çalışmalarında başarılar dileriz.

* Ağın - Akpınar Mahallesi'nden değerli hemşerimiz Mehmet Selçuk, Akpınar - Başpınar mahalleleri arasındaki Karayazı mevkiinde 6,5 dönüm tutarındaki arazisini üzüm bağı şekline dönüştürmüş ve gerekli izni almak suretiyle de 100 m derinlikten saniyede 4 litre su veren sondaj kuyusu açtırmıştır. Elazığ Halk Sağlığı Laboratuvarında yapılan analiz sonucunda suyun içilebilir/kullanılabilir nitelikte olduğu anlaşılmıştır.

* Batman Jandarma Bölge Komutanlığı görevinden Zonguldak 3. Jandarma Eğitim Komutanlığı'na atanan değerli hemşerimiz Tuğgeneral Erhan Güder, görevindeki başarısından dolayı Genelkurmay Başkanlığı tarafından "Üstün başarı ve Feragat" madalyası ile ödüllendirildi.

Tuğgeneral Erhan Güder'i biz de kutluyor, başarılarının devamını diliyoruz.

* Antalya Barosu ile Uğur Mumcu Araştırmacı Gazetecilik Vakfı; 2007 yılı Hukuk Ödülü'nün Ulusalı, Atatürkçü, Cumhuriyet ilke ve devrimlerine bağlı kişiliği, Hukuk Devleti ve hukukun üstünlüğünü savunmak ve bu anlamda verdiği üstün uğraş ve katkıları nedeniyle Balıkesir Barosu Başkanlarından Av. Turgut İnal'a verilmesini kararlaştırmıştır.

Dergimiz yazarlarından Av. Turgut İnal'ı kutluyor ve daha nice başarıları diliyoruz.

* Değerli hemşerimiz Feridettin Atatuğ'un "Tahtasız Hoca" adlı kitabını edinmek isteyen okurlarımız; Manas Yayıncılık-Nailbey Cad. Huzur İş Merkezi, Kat: 5 Daire: 14 (Tel: 0424 237 13 15), Elazığ adresine veya www.manasyayincilik.com sitesine başvurabilirler.

* Dergimiz yazarlarından Songül Saydam ile Yaşar Öztürk'ün beraberce hazırladıkları "İnsanlığa Akan İrmak" adlı kitap, Etik Yayınları tarafından yayımlandı.

Tüm okurlarımıza salık veririz.

* Ağın-Hacıyusuf Mah.'den Ayşe-Yılmaz Kahramanoğlu'nun (Ataryemez), kızı/ damadı Pınar-Vefa Sucular çiftinin, 7 Aralık 2007 tarihinde Mersin'de adını Zeynep koydukları bir torunları dünyaya geldi.

* Ağın-Müd. Hüs. Ef. Mah.'den Özdişek-Nevzat Ören, çocukları Makber-Murat Ören çiftinin 26 Ocak 2008 tarihinde dünyaya gelen ve Kerem adı verilen torunları nedeniyle mutluluğu yaşadılar.

Kahramanoğlu, Sucular ve Ören ailelerini kutlar, küçük yavrularımıza sağlık ve mutluluklar dileriz.

* Ağın-Aliuşağı Mah.'den Mintahagilin Ahmet Şen ile Guzikgillerden Hanımkız'ın torunu Nilgün-Mustafa Erdinç Şen'in kızları Esra ile Thomas McCann, 6 Ocak 2008 tarihinde Karşıyaka Evlendirme Dairesi'nde evlendiler.

* Ağın-Gırani Köyü'nden değerli hemşerilerimiz Fatma-Salim Karadayı'nın oğulları Onur ile Melda Gürel, 9 Şubat 2008 tarihinde Başkent Öğretmenevi Gordion Salonu'nda yapılan bir düğünle mutluluğu yakaladılar.

Şen ve Karadayı ailelerini kutlar, yaşam boyu mutluluklar dileriz.

* Ağın-Akpınar Mah.'den Halise-Mustafa Dinçer'in oğlu, Birsen Dinçer'in eşi, Kıvanç ile Aylin'in babaları Yılmaz Dinçer, 11 Şubat 2008 tarihinde yaşamını yitirmiş ve Karşıyaka Mezarlığı'nda toprağa verilmiştir.

* Ağın-Hacıyusuf Mah.'den Feridettin Atatuğ'un kardeşi Fahrettin Atatuğ, 18 Şubat 2008 tarihinde yaşamını yitirmiş ve Ankara-Solfasol Köyü'nde toprağa verilmiştir.

Ölenlere Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

* Dergimizin Kasım-Aralık 2007 sayısının 20. sayfasında yayımlanan "BÜYÜK İNSAN: ATATÜRK" başlıklı yazının 3. paragrafı: "Nitekim birkaç kez suikast düzenlediler. Ne mutlu ki hevesleri kursaklarında kaldı." şeklinde olacaktır. Düzeltir, özür dileriz.

DOĞUMLAR

MAHALLE/KÖYÜ	ÇOCUĞUN ADI SOYADI	BABA ADI	DOĞUM YERİ	DOĞ. TARİHİ
Kuzgeçe Mah.	Mehmet Tuna ASLAN	Mehmet	Avcılar	18.12.2007
Yenipayam Köyü	Duru DOĞAN	M. Özgür	Sakarya	25.12.2007
Müd. Hüs. Efendi Mh.	Ö. Ferdi ALKAN	Cevdet	Elazığ	02.01.2008
Hacıyusuf Mah.	Yusuf İKİNCİ	O. Avni	Yenimahalle	02.01.2008
Hacıyusuf Mah.	Elif İKİNCİ	O. Avni	Yenimahalle	02.01.2008
Hacıyusuf Mah.	Şeymanur KOCA	F. Tamer	Elazığ	04.01.2008
Şenpınar Mah.	A. Ece USLU	Ş. Şeref	Keçiören	11.01.2008
Modanlı Köyü	M. Akif YILDIZ	Ahmet	Seyhan	12.01.2008
Bahadırlar Köyü	Ahmet VAROL	Mehmet	Şişli	13.01.2008
Beyelması Köyü	Efe KARADAĞ	Y. Birol	Çankaya	15.01.2008
Samancı Köyü	Yusuf AYAN	Cevdet	Altındağ	17.01.2008
Beyelması Köyü	Belinay BİLİR	Ali	Maltepe	18.01.2008
Kaşpınar Köyü	F. Zehra FIRAT	Ersan	Çanakkale	21.01.2008
Tatarağası Mah.	Melinda SOYLU	Taylan	Haymana	21.01.2008
Dibekli Köyü	Z. Naz ERGÜL	İhsan	Üsküdar	23.01.2008
Öğrendik Köyü	M. Zahid AVCI	Sinan	Uşak	25.01.2008
Müd. Hüs. Efendi Mh.	Kerem ÖREN	Murat	Ağın	26.01.2008
Müd. Hüs. Efendi Mh.	Efe AYDOĞMUŞ	Soner	Malatya	26.01.2008
Balcılar Mah.	Alper DEMİR	Erkan	Denizli	10.02.2008
Demirçarık Köyü	Elif METİN	Fatih	Güngören	11.02.2008
Altunayva Köyü	İrem GÜLER	Tunahan	B. Çekmece	13.02.2008
Bahadırlar Köyü	Ece GÜNDÜZ	Osman	Balçova	13.02.2008
Pul Köyü	Betül YILDIRIM	Ömer	Fatih	15.02.2008
Şenpınar Mah.	Enes AYDIN	Mehmet	Şanlıurfa	16.02.2008
Modanlı Köyü	M.Yasin YILDIRIM	Osman	Bağcılar	17.02.2008
Pul Köyü	M. Fatih KILINÇ	Taner	G. Osmanpaşa	18.02.2008
Yenipayam Köyü	Azra ÇETİN	Hüseyin	Konak	18.02.2008
Bahadırlar Köyü	Kaan ŞAHİN	M. Yavuz	Malatya	21.02.2008
Bademli Köyü	A. Furkan ÖZDEM	Recep	Altındağ	24.02.2008
Hacıyusuf Mah.	Bora KAHRAMANOĞLU	Zafer	Mersin	25.02.2008
A. Yabanlı Köyü	Emirhan UZUNOĞLU	Çetin	Ağın	25.02.2008
Şenpınar Mah.	Azra TÜRKİÇİN	Mustafa	Altındağ	27.02.2008

Dünyaya yeni gelen yavrularımıza yaşam boyu sağlıklar dileriz.

EVLENENLER

MAHALLE/KÖYÜ	ADI SOYADI	EVLENENİN ADI SOYADI	EVLENME YERİ	EVL. TARİHİ
Akpınar Mah.	Y. Emre GÜLTEKİN	D. Karolina MAJTAS	İngiltere	21.07.2007
Öğrendik Köyü	Şenol KARADAYI	Hüsnâ KIRAC	Çankaya	05.01.2008
Dibekli Köyü	Hatice ŞAHİN	Mehmet ETÜŞ	G. Osmanpaşa	21.01.2008
Bademli Köyü	Neşe YALÇIN	Erhan SAĞLAM	Konak	24.01.2008
Yedibağ Köyü	Esra ULUŞAN	Hüseyin YÜKSEL	Konak	24.01.2008
Beyelması Köyü	Hakan ÜNAL	Seda KARADAĞ	Kadıköy	25.01.2008
Hacıyusuf Mah.	Çiğdem BAYKUT	Mehmet ÇALIŞKAN	Keçiören	26.01.2008
Demirçarık Köyü	Zeynep ÖZDEMİR	H. Serhat EMİROĞLU	Esenler	27.01.2008
Öğrendik Köyü	M. Hakan KARADAYI	Aslı DOYDU	Bağcılar	27.01.2008
A. Yabanlı Köyü	Ahmet UYANIK	Gülden LEVENT	Malatya	28.01.2008
Akpınar Mah.	Sadık ÖZER	Kübra DEMİRATAN	Antalya	29.01.2008
Saraycık Köyü	İbrahim ERZURUMLU	Duygu ULUCAN	Elazığ	31.01.2008
Bahadırlar Köyü	Meltem UZUN	Alptekin GÜLER	Elazığ	08.02.2008
Öğrendik Köyü	Ayşe SUCU	Muttalip ÜNAL	Sincan	13.02.2008
Saraycık Köyü	Funda İKİNCİ	Mehmet DEMİR	Bakırköy	14.02.2008
Dibekli Köyü	Güneş ŞENYÜZ	Özer UZUN	Eyüp	16.02.2008
Bahadırlar Köyü	Murat AYHAN	Çiğdem ÜNAL	Yenimahalle	16.02.2008
Akpınar Mah.	M.Özlem ÇEKÜÇÖĞLU	Erciment KURT	Malatya	19.02.2008
Şenpınar Mah.	Güldemet AKGÜL	Bayram ARMAĞAN	Karşıyaka	25.02.2008
Beyelması Köyü	H. Fethi AKSOY	Meltem FİTÖZ	Karamürsel	26.02.2008

Çiftleri kutlar, yaşam boyu mutluluklar dileriz.

MAHALLE/KÖYÜ	ADI SOYADI	DOĞUM TARİHİ	ÖLÜM YERİ	ÖLÜM TARİHİ
Şenpınar Mah.	Hüseyin ÖZBEN	02.03.1924	Konak	25.12.2007
Başpınar Mah.	İmoş YAPICIOĞLU	13.04.1948	Çankaya	30.12.2007
Tatarbaş Mah.	Ahmet GENÇOSMANOĞLU	27.03.1948	Bandırma	02.01.2008
Yedibağ Köyü	Ziya SEVİNÇ	01.01.1942	Konak	03.01.2008
Uzungil Mah.	Raife SARIGÜL	30.11.1957	Üsküdar	03.01.2008
Samançay Köyü	Osman KÖKSAL	02.09.1933	Altındağ	05.01.2008
Saraycık Köyü	Hatice KAYA	01.02.1930	Elazığ	12.01.2008
Altunayva Köyü	Fatma KAYA	01.02.1940	Sincan	14.01.2008
Balkayası Köyü	Hava ERGÜL	20.05.1919	Bağcılar	20.01.2008
Modanlı Köyü	Osman KARAGÖZ	08.04.1927	Ağın	24.01.2008
Saraycık Köyü	Hanife ÇEVİK	15.03.1920	Mamak	26.01.2008
Şenpınar Mah.	Hatice DEMİREZER	14.07.1924	Malatya	28.01.2008
Altunayva Köyü	Ali Galip YILMAZ	03.03.1944	Şişli	31.01.2008
Demirçank Köyü	Ayhan ASLAN	01.03.1944	Seyhan	08.02.2008
Yenipayam Köyü	Ayşe ALADAĞ	01.07.1924	Malatya	08.02.2008
Saraycık Köyü	Hamdi AGGEDİK	01.09.1925	Konak	20.02.2008

Ölenlere Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

OKURLARA MEKTUP

Değerli Okurlarımız,

Ankara-Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği tarafından çıkarılan ve gelecek kuşaklara en büyük kültür mirası olarak bırakacağımız “Ağın Düşün ve Sanat Dergisi”, yayın hayatına ilk kez 1967 yılında “Merhaba” demiş ve 41 sayı yayımlanmıştı.

Zorunlu nedenlerden dolayı yayımına ara verilen dergimiz, 1991 yılından bu yana, yani tam 18 yıldır aralıksız olarak yayımlanmaya devam ediyor.

Dergimizin ilk dönemde 41, 1991 yılından beri de 194 sayı (mükerrer sayılarla 198) yayımlandığı dikkat alındığında, çıkarılan toplam dergi sayısının 239 sayıya ulaştığı görülüyor.

Bu, bir yayın organı için gerçekten büyük bir başarı. Ekonomik vb. nedenlerden dolayı, her yıl onlarca-yüzlerce yayın organının yayımına son verildiği, çeşitli içerikteki kitap ve dergilerin kitapçı raflarında beklemeye mahkûm olduğu bir ortamda, küçük ama şirin bir Anadolu kasabası olan güzel Ağın'ımızın, aralıksız olarak 18 yıl gibi çok uzun bir süredir “kültür ve sanat” içerikli bir dergiyi yaşatabilmesi gerçekten övünülecek bir olay...

İşin en övünç ve gurur duyulacak diğer bir yanı ise; bu yayın organının hiçbir siyasi partiden, holdinglerden, çıkar gruplarından vb. destek almadan, yalnızca evet yalnızca siz değerli okurlarından aldığı güç ve destekle bugünlere ulaşabilmiş olmasıdır. Bu güç ve destek devam ettiği sürece; sürekli aydınlığın, çağdaşlığın, Cumhuriyetin ve onun ilkelerinin yanında olan Ağın'ımız ile her ortamda doğruluğun, dürüstlüğün, çalışkanlığın simgesini temsil eden Ağınlının sesi ve nefesi olmaya devam edecektir.

Bu nedenle, dergimiz içeriğinin daha da zenginleşebilmesi için çeşitli türdeki yazılarınızı, şiirlerinizi, sanata yönelik çalışmalarınızı göndermenizi bekliyoruz.

Daha nice yıllar birlikte olmak dileğiyle, kalın sağlıcakla...

AĞIN